

ပုဂံဘုရားရှင်တို့၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိမှု

၆၄

(သမထ) ဦးအောင်မြတ်

www.dhammadownload.com

ဘာသာရေးနှင့်ပြုချက်အမှတ်
၆၃၃၆ (က)

(သုံးကျပ်)

အာရှအိန္ဒိယသမ္မတနိုင်ငံတော်

၁၉၇၃ - ဧပြီလ

ပထမအကြိမ်၊

စာပုံရေ - ၂၅၀၀

ပျက်နာခြင်းခွိတ်

... ဝင်းအောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ဒီဇိုင်း - ...

... မောင်သိန်းထွန်း၊

စာပုံ၊ ...

... သုံးကျပ်

ကလေးကံ

ခင်ဆွေဝင်း

ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း

(သမထ) ဦးအောင်မြတ်

ပုံနှိပ်သူ၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်၊ အေးဇေယျ၊ မိုင်တိုက်
(မြ-၀၅၀၂) ၂၆၊ ရန်ကြီးအောင်လမ်း၊ ပုန်လုပ်ဆောင်းကုန်း
ကြည်မြင်တိုင်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်၊ အေးဇေယျစာပေတိုက်၊
(မြ ၀၁၀၀၁) ၂၆၊ ရန်ကြီးအောင်လမ်း၊ ပုန်လုပ်ဆောင်း
ကုန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

အမြင်မှန်ရသူ

ကျနော် သူ့ကိုသိတာကြောပဲ၊ ကျနော်သိ
 သောသူ့နာမည်က ကိုအုန်းညွန့်၊ ယခု“ကိုယ်တွေ့
 သမထကျင့်နည်း” ကျမ်းစာအုပ်တစ်စောင်ရေးသည်။
 အမည်က (သမထ) ဦးအောင်မြတ် ဖြစ်နေပေပြီ၊
 ယနေ့ (သမထ) ဆရာ ဦးအောင်မြတ်၊ ယခင်ကိုအုန်း
 ညွန့်သည်ယခုလိုဘုရားကိုကုယ်ပြီး တရားဓမ္မနှင့်မေ့
 လျော်နေမည့် သူတယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု
 ကျနော်မမျှော်လင့်ခဲ့၊ တကယ်တော့ ကျနော် သူ့ဘဝ
 အပြောင်းအလဲ မြန်သည်ကိုအံ့သြမိသည်။

သူ့ကိုကျနော် ၁၉၆၂-ခုနှစ်က စတင်သိခဲ့
 သည်။ ကျနော်တို့ဘာပေနယ်ထဲ သူတိုးဝင် ဝင်လာ
 သည်။ ဆည်တော့ ကျနော်တို့ စာပေအပေါင်းအ
 သင်းရောင်းရင်းဖြစ်လာသည်။ ဝ ၃၂၊ ဆောင်ပါး၊
 ကဗျာ စသည်တို့ သူရေးလာသည်။ အထူးသဖြင့်

ရှပ်ရှင်ဆောင်ခါးများကို အပျဗးဆုံး ရေးသည်ကို
တွေ့ရသည်။

သူ့အတွေး သူ့အရေးတွေက ရှပ်ရှင်ဆော
ကကို တခါတခါ ပဲ့တင်ထပ်စေခဲ့သည်။ စာပေ
ရှပ်ရှင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် သူတပူးတွဲတွဲ လူး
လားခတ်နေခဲ့သည်။ သည်ထော့ ကျနေဘိသွားရာ
လာရာသို့ သူတကောက်ကောက်ပါသည်။ ရှပ်ရှင်
ကျွန်းကို၊ ရှပ်ရှင်စတီဒီယို၊ ရှပ်ရှင်ဂိုဏ်းနေသည့် နေရာ
များသို့ သွားခြေရှပ်လာသည်။ ကျနေဘိတို့ အပေါင်း
အသင်းများ စာတည်းချရာ အရက်ဆိုင်များသို့သည်
သူလိုက်သည်။ မြီး သူ့အရက်သောက်သည်။ သည်
ထော့သူတခါတရံ အရှပ်ကြီးပြတ် မူးထဲအခါလည်း
ရှိသည်။ ကြာတော့သူဟာ အရက်သမားကလေးနီးနီး
ဖြစ်လာသည်။ သည်အချိန်ကျရင် သူ့စိတ်တွေ ပေါက်
ပေါက်လာတတ်သည်။ သည်လိုနှင့် လွန်ခဲ့သော သုံး
နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်ကဖြစ် သည်။

ကျနေဘိသို့ သူပေါက်လာသည်။ သူ့ အ
ဆားအရေက ကြည်ကြည်လင်လင်၊ သူ့ ဖျက်လုံးက
ထောက်ထောက်ပပ၊ အမူအရာကသည်း သိမ်သိမ်ပေ့
ပေ့၊ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကျနေဘိ စိတ်ချမ်းသာလိုက်
ပါတီ။ သူ့အရက်လုံးဝပေးစာ ကံဘော့ဘူးဆိုက်။ ပြီး
တော့ တရားထိုင်နေတယ်တဲ့၊ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းတရား

ကျင့်နေဘယ်တုန်း ကျနော်တို့ကျင့်နိုင်သည်ကို သူကျင့်
နေသည်ဆို၍၊ ကျနော်သူ့ကို တကယ်ကြည့်ညှိသွား
မိသည်။ ထိထိရောက်ရောက် ကျင့်နိုင်ပါစေဟုလည်း
စိတ်တွင်းမှ ဆုတောင်းမိသည်။ သိမ်ရှ်မကြာလှပါ...

“ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း” ကော်ပီထပ်
ကြီးကိုပို့၍ ကျနော့်ထံရောက်လာပါသည်။ ကျနော်
ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်းကို
ထသေးစိတ်ရေးသားထားသည်။ အလွယ်ဆုံးသော
စာသားညက်ညက်ဖြင့် ရေးသားထားသည်။ သည်
တော့သူ့ စာမူကိုပရိသတ်ထံရောက်စေဘို့ရာ ကျနော်
ကြီးစားပေးရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သမထဘာဝနာတရားကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ပါစေ....

မန္တလေး
၁၄ - ၃ - ၇၃

“အမှာစာတမ်း”

ထနေက စာရေးဆရာ မနုဿနှင့်တွေ့သည်။
တွေ့ဆော့ ငယ်ဟောင်းနှောင်းမြစ်များ ပြန်ပြောကြ
သည်။ ဤသို့ပြောရာမှ ကျနော်တို့အားကုန်နေဆဲ ဤ
သော (သမာ) အာဝနာအကြောင်းအကျိုးကို ရေး
သားရန်တိုက်တွန်းအေးရာ ကျနော်ရေးရာပါသည်။

အမှန်စနစ်ခံရမည်ဆိုပါက ဤစာအုပ်ကို ကျမ်း
စာစောင်အားဖြင့် ရေးသားခြင်းမဟုတ်ပါ။ မြင်ရ
ကြားခဲ့ရသော အထိ အလွန်စေတနာအတိုင်းအကျိုး
များပေ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားဖြင့် ရေးရာ ရပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် နိတ်ဗ္ဗာန်ယဉ် သာသနာနှင့်
ရေးခြင်းမကတ်၊ ကိုယ်တွေ့ကျိုးကြံ အားထုတ်စဉ် အ
ခါက တွေ့ကြုံခဲ့ရသော တကယ်ဖြင့် ရပ်များ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဤစာအုပ် ရေးရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ
 (သမထ) ဘာဝနာကို အားထုတ်လိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်
 များအတွက်နှင့် (သမထ) ၏ အာရုံခံမှု အပေါ်တွင်
 ပေါ်လာသော အကျိုးအကြောင်းများ ကွက်ကွက်
 ကွင်းကွင်း မြင်စေ့နိုင်ရန် အတွက်၎င်း၊ နောက်
 (သမထ) တရားကို အားထုတ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
 ဤစာအုပ်တွင်ရေးသားသော (သမထ) ကျင့်စဉ်
 အကိုးအကား အချက်အလက်များကို အခြေခံ၍
 ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ရေး
 သားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယင်း(သမထ ဘာဝနာ အားထုတ်လိုသော
 ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရတနာသုံးပါးကို မခမ့ရန် အထူးလို
 အပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဆရာသခင်
 ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တော်မူသည့် (ဘိုးတော်အောင်မင်း
 ခေါင်) နှင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ယောက်ကျော်
 ကျွန်းမြတ်တွင် သတင်းသုံး နေတော်မူသော
 (ဦးသဒ္ဓမ္မသိဒ္ဓိ) ဆရာတော်ဘုရားတို့အား ကန့်တော့
 ပါ၏။

(သမထ) ဦးအောင်မြတ်။

(သမထ) ဦးအောင်မြတ်

ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း

(၁)

အဖျားအပူရှိန်ဒီဂရီ ၁၀၀ - နီးပါးခန့်သာရှိ၍၊ ပေါ့ပေါ့ တန်တန်နေမိသည်။ ချွေးထုတ်ဆေးသောက်ရင် ပျောက်လိမ့်မည် ဟုထင်မိသည်။ ဒါ့ကြောင့် နေ့ရက်တွေပြောင်းခဲ့ပြီ။ သို့သော် အဖျားကမပျောက်ချေ။

တနေ့နှင့်တနေ့ ပျောက်လိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ မပျောက်နိုင် သည့်အဆုံး ဆေးရုံသို့ပြေးခဲ့သည်။ လူတွေကလည်း များပါပေ။ မိမိရောဂါ ခံမိမိဆိုတော့ ခံစားချက်ခြင်း တူညီလင့်၊ ဝေဒနာ ချင်းကတော့မတူချေ။

တနင်္ဂနွေခန့်ကောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဆရာဝန်နှင့်တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန် သည် ကျနော်၏တကိုယ်လုံးစာား သူ၏ပျက်လုံးအစုံက လွှမ်းခြုံ

လိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျနော် အဖို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ စိတ်အားငယ်မိသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ.... ရောဂါဆိုတာ စဖြစ်တဲ့အချိန်က လာပြု ရမယ်၊ နောက်ကျမှဆို ကုရတာခက်တယ်ဗျာ”

ဆရာဝန်၏ ဂရုဏာသံသည် ကျနော်၏ ရောဂါဝဒနာကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောရှာသတိပေးလေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျနော်က သေသေချာချာနားမလည်တော့ နား ထောင်ရုံမှလွဲပြီး ဆရာဝန်ရှေ့တွင် ကြောင်အမ်းအမ်းရပ်လျက်ရှိ နေပါသည်။

“ခင်ဗျားရောဂါက အသဲရောင်သောရောဂါဗျာ”.... ဒီလို ရောဂါဟာ အစတော့အဖျားအပူရှိန်သိင်မရှိဘူး၊ ကြာလာတော့ အသက်ရှူကျင်လာပြီး အသက်သေသည်အထိ ဖြစ်သွားနိုင် တယ်”

ကျနော်သည်ရောဂါအမည်နှင့် ရောဂါအခြေအနေကို ပြော ငြိ၍သိရှိတော့မှ ကြောက်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတာ သည်။

ဆရာဝန်သည် ဆေးရုံသို့တက် ချင် တိုက်တွန်းပါသည်။ ဒါ ကြောင့် ကျနော်ဆေးရုံတက်ရန် သဘောတူညီလိုက်ရသည်။

ကျနော်သည်ဆေးရုံသို့တက်ရောက်ပြီးနောက်၊ အချိန် အနည်း ငယ်တွင် ရောဂါအခြေအနေနှင့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို ရေးယူကြ ပါသည်။

“ခင်ဗျား.... အရက်သောက်တတ်သလား”
ထိုအမေးကို ကျနော်ကသောက်ကြောင်းဝန်ခံပါသည်။

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

“ဘယ်အရွယ်က စသောက်သလဲ၊ စသောက်တဲ့ နှစ်ကို ခင်ဗျားမှတ်မိသလား”

ကျနော်သည် မှတ်မိသ၍ ဆရာဝန်၏အမေ့ကို ဖြေလိုက်ပါသည်။ အရက်သောက်သူအနည်းနှင့်အများ အသံရောင်ရောင် များစွဲကပ်တတ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျနော် ရောဂါကိုစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက်ကျနော်နေရမည့် အခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့ ပါသည်။ ၎င်းအခန်းတွင် လူနာကုတင် သုံးလုံးရှိပါသည်။ တဖက်ဘျက်တွင် လူနာများ ရှိနေပါသဖြင့် ကျနော် စိတ်အားမငယ်မိပါ။

အကယ်၍ ကျနော်တဦးတည်းဖြစ်ပါက ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

မှောင်စပျိုးတော့မည်၊ ဆေးရုံတခုလုံးရှိ ဓါတ်မီးချောင်းတွေ မှာလင်းထိန်၍လာ၏။ ကျနော် စိတ်တွင် မကြေလည်ခဲ့သော ခံစားချက် တခုကို ပြန်လည်သတိရလျက်ရှိနေတော့သည်။ ၎င်းမှာ အရက်သောက်၍ ရရှိခဲ့သော အသံရောင်ရောင်ကို ပြန်လည် သတိရမိသည်။

“အရက်..... အရက်”

အသံထွက်ဘဲ စိတ်ထဲမှဘယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

အရက်ကို ကျနော် ကြိုက်လို့ သောက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ မသောက် မနေနိုင်သော အခြေမျိုးလည်းမဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့် ကျနော်အရက်ကိုသောက်လာသလဲ၊ ကျနော်၏ အလုပ်သည်နယ်လှည့် စာရင်းစစ်ရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။

နယ်ရောက်၍ အလုပ်အားလပ်သောအချိန်တိုင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေနှင့် ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြော ရာမှ အရက်ကိုသောက်လေ့ရှိသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အရက်ကိုတယောက်တည်း ဆိုင်တွင်သောက်လာ သောအကျင့်မျိုးဖြစ်လာသည်။ အရက်ဆိုင်တွင်သောက်ရသော အခါ မိတ်ဆွေသစ်၊ မိတ်ဆွေဟောင်းများတွေ့ရစေမြဲ၊ ကျနော်က လည်း စာရေး၊ ဇာတ်တတ် ဝါသနာရှိတော့၊ စာရေးဆရာအချို့ နဲ့ သိခွင့်ရသည်။

ဒီကြောင့် ကျနော် စာရေးဆရာနယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက် လာတော့သည်။ စာရေးရန် ဝါသနာပါသော်လည်း သိခွင့်ရ သောစာရေးဆရာများကဲ့သို့ ရေးအားတော့သိတ်မရှိပေ။

အဘော်အတန်တော့ ဆောင်းပါးဝတ္ထုမျိုး ရေးတတ်ပါ သည်း စာရေးဆရာအင်အားကကောင်းတော့ တယောက်မဟုတ် တယောက် အရက်ကိုဘာခံပြီးတိုက်လေ့ရှိသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျနော်တို့အဖွဲ့သည် ညနေ တိုင်းအရက်ကိုသောက်ပါသည်။ အချိန်ကုန်ငွေကုန် ခံပြီးသောက် သောအရက်ကြောင့် ကျနော်ဆရာ ဝါရရှိခဲ့သည်ကို တွေးမိတော့ သည်။

အရက်အကြောင်း အဘေးသည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါ တော့သည်။ ဆေးရုံတွင်နေစဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ဆေးထိုးရသည် ရှိသကဲ့သို့ ဆေးသောက်ရသည်လည်းရှိပါသည်။

ဆေးသောက်ရသည်ကို ကျနော်အားမဝယ်ပါ။ အကြော စစ်ထိုးရမည်ကို ကျနော်အလွန်ပင် ဝိတ်ပျက်ရပါသည်။

ကျင့်ရန် မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အသက်ရှူရပ်၍ ရုပ်နမ်ကဲ့အောင် ကျင့်ခိုင်းပါသည်။ ကျေနပ်အဘို့ ထိုတရားကို ကျင့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဆရာကြီးကဲ့သို့ကျင့်ကြံပြောဆိုရန်ဆန္ဒပေါ်လာသည်။

ကျေနပ်သည်အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

စာအုပ်စင်သို့ ကျေနပ် မျက်လုံးအစုံက ရောက်သွားသည်။

စာအုပ်ပုံထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာ ရှာဖွေလိုက်ပါသည်။

ဆရာကြီးရှေ့ဥဒေါင်း၏စာအုပ်တအုပ်ဖတ်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ဆရာကြီး၏ စာအုပ်ထဲမှ ဆန္ဒိဒ္ဓိပေါက်ကိုအောက်ပါအတိုင်း စိတ်တွင် စွဲမြဲခိုင်ခန့်စွာမှတ်သားလိုက်သည်။

လောကီရေးဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာရေး၌ ဖြစ်စေ၊ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း၏ မူလအခြေခံဖြစ်သော စိတ်နေ စိတ်ထားသည်ကား၊ ပြင်းစွာသောဆန္ဒရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လောက၌ ကြယ်ဝ ချမ်းသာမှုမှစ၍ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားကို ရရှိခြင်းတိုင်အောင် ပြင်းစွာသောဆန္ဒရှိခြင်း သာလျှင် အခြေခံဖြစ်၏။

မဂ်တရား - ဖိုလ်တရားသာလျှင် သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဥာဏ် တော်ကို ရခြင်းသည်ပင်လျှင် ပြင်းစွာသောဆန္ဒကို အခြေခံပြုရ၍ပါ၊ ရခါတော်ပြည့်ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ကြကား ဤမျှလောက်မခက်ခဲလှ

ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်း

သော လောကီချမ်းသာမှုကို ပြင်းစွာသောဆန္ဒရှိသူ တယောက်သည် အဘယ်မျှရှာမရနိုင်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

ထိုကဲ့သို့ပြင်းစွာသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပဂါတ်ကြီးတခုဖြစ်လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဣဒ္ဓိပဂါတ် ၄ - ပါး အဓိပတိ - ၄ ပါး တို့တွင် ဆန္ဒတည်းဟူသော သဘောတရားကို မူလအခြေခံထား၍ ဖြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ပြင်းပြစွာသောဆန္ဒဖြင့် အမြှေးခွဲလျှင် ကြွင်းကျန်သော တန်ခိုးအဓိပဂါတ် (၃) ပါး၊ အဓိပတိ (၃) ပါးတို့သည် အလိုအလျောက် ပါလာတော့၏။

ပြင်းစွာသောဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း၊ ဝီရိယနှင့် ဇွဲကောင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ရှိ သလောက် အမျိုးမျိုး ဖန်တီးနိုင်ခြင်း စသည်တို့သည် အလိုလို နောက်မှလိုက်ပါလာရစမြဲ။

ထို့ကြောင့် လောကီချမ်းသာမှုကို အလိုရှိသည်ဖြစ်စေ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမှုကို အလိုရှိသည်ဖြစ်စေ ရှေးဦးစွာလိုသောအချက်သည်ကား ကာမတ္တေမျှအလိုရှိခြင်းတည်းဟူသောစိတ်ကို ပြင်းစွာသော ဆန္ဒအဖြစ်သို့ ရောက်လေအောင် ပြုလုပ်ရမည်။

ဆန္ဒဣဒ္ဓိပဂါတ်ဟူသော တန်ခိုးသတ္တိကို ရာဇဝင်၌ပါရှိသော အာဖစ်အုက်တခုအားဖြင့် ထင်ရှားအောင် ဥပမာဆောင်ဦးအံ့။

(သမာ)ဦးအောင်မြတ်

စစ် ဗိုလ်ကြီး ဟယောက်သည် မြစ်ဘဘက်ကမ်း၌ ရှိ
သောရန်သူစစ်တပ်ကို တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်ရန်ပြင်းစွာ ဆန္ဒ
ဖြစ်ပေါ်ဘူး၏။

ရန်သူစစ်တပ်သည် မိမိ၏ စစ်တပ်ထက် ဦးရေများ
ပြားတောင့်တင်းကြောင်းကိုလည်းသိ၏။

သို့သော် ... မိမိစစ်သားများသည် မိမိကဲ့သို့ပင် နိုင်
ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းစွာပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ကေန့်မုချနိုင်
ရလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်စိတ်ချ၏။

သို့ဖြစ်ရကား စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် မိမိစစ်သားများကို
လှေဌာန် တင်ဆောင်၍ တဘက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ
သောအခါ လှေအားလုံးကိုမီးရှို့ ပစ်ပြုံးနောက်စစ်သား
များအားပြောသည်မှာ....

“ငါ့လှေများ ... ငါ့ဘို့မှာ အပက်ရှင်ကြသည့်နည်း
လမ်း တလမ်းသာရှိတော့သည် ယခုကိုက်မည့် စစ်ပုံတွင်
ငါ့ဘို့ဘက်ကနိုင်မှ ငါတို့ပြန်ခွင့်ရကြတော့မည် ရှုံးနိမ့်ခဲ့
လျှင် ပြေးရန်လမ်းမရှိသောကြောင့် ငါတို့အားလုံး သေ
ကြံ့ဘို့သာရှိတော့သည် အသက်မဒုသလိုလျှင် နိုင်အောင်
တိုက်ကြပေလော့” ဟုပြော၏။

စစ်သားများ သည် ထိုအခင်း အရာကို သိ မြင် ကြ၍
ငါတို့မနိုင်လျှင် ငါတို့ဘော့သေကြရမည်။

မနိုင်နိုင်အောင် တိုက်ပါသောကောဟု ဆန္ဒပြင်းစွာ
ရွတ်ရွတ် ချန်ချန် တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် ကြီးမား
သောရန်သူစစ်တပ်ကြီးကိုဖြိုခင်းနိုင်နှင်ခဲ့သည်။

ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း

ကျေနပ်သည် ဆရာကြီး၏စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးနောက် စိတ်နေ စိတ်စားမှာ ပြင်းပြစွာသောဆန္ဒရှိရန် ကြိုးစားရပါတော့သည်။

ဆန္ဒတရားရှိသော်လည်း မပြီးသေးချေ အားထုတ်ရန်လို သေး၏ ထို့ကြောင့် နည်းလမ်းရှာဖွေရတော့သည်။

အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျေနပ် အဘို့ အားထုတ်ရန်ခက်ခဲပါ သည်။ လုပ်လို့သောသဘောဆန္ဒက ပြင်းပြသော်လည်းကျင့်ကြံ ရန်တရားလိုလာတော့ကျေနပ် အဘို့အခက်ကြုံရသည်။

ဆန္ဒပြင်းပြမှုဝေဒနာကိုတော့ ခံစားနေရသည် တနေ့တခြား ဆိုသလို မိမိပြုလုပ်လို့သောတရားကိုရှာဖွေရပြန်သည်။

ဒါကြောင့် ညီအကိုတော်သူ တဦးအိမ်သို့ နံနက်စောစော ရောက်ရှိသွားတော့သည် သူနှင့်လူမှုရေးအရအလွှာပ သလွှာပ စကားပြောနေသေးသည်။

နောက်မှ ကျေနပ်သိလိုသော တရားအကြောင်းကို ပြောပြ တော့မှ သူ့အဘို့အဟော်ကလေး ဖွဲ့သြနေသည်။

အကြောင်းမူတချို့နဲ့က အရက်အကြောင်းကို ဦးစည်ပြော တတ်သော ကျေနပ်လိုလူမျိုးက ဟရားအကြောင်းများပြောလာ တော့အံ့သြခြင်းမှမသို့သင်္ကာ ဖြစ်လာတော့၏။

“ကြည့်လုပ်အုံး... တော်တော်ကြာအကူတရားရပြီး တော ထွက်သွားမှဖြစ် မိန်းမနဲ့ ဒလေတွေ ဒုက္ခရောက်နေအုံးမယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ... ပျက်အခွင့်ပိုင်ခဏပေါ့ဗျာ”

လူ့ဘယောက်ဘသက်သုံး ဒီလိုဘဲသွားနေလိမ့်မယ်လို့ ထင် လိုက်ပါနဲ့... ပြောတဲ့အတိုင်း တောထွက်လောက်တဲ့ ကိစ္စရပ်မျိုး

ဖြစ်ပေါ်မလာပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုကျနော်လုပ်မဲ တရားက
ဘုရားကြိုက်တဲ့တရားဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့(၃၈)
ဖြာမင်္ဂလာတရားမှာ....

ဘောဒေဝပုတ္တ၊ အိုနတ်သား၊ မာတာပီတု၊ အမိ အ
ဘ တို့ကို ဥပဋ္ဌာနဉ္စ၊ လုပ်ကျွေးမှုမှူးမျှ ရခြင်းသည်လည်း
ကောင်း ပုတ္တဒါရဿ သားမယားတို့အား သင်္ဂဟော
စ သင်္ဂြိုဟေဘက်ပုံ ရခြင်းသည်လည်းကောင်း အနာကု
လာ အနှောက်အရှက်မရှိကုန်သော ကမ္မန္တာစ အမှုတို့
ကို ပြုရခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း အတ္တိ၊ ရှိ၏ ဧတံ၊
ဤသုံးပါးသောတရားသည်လျှင်၊ ဥတ္တမံ မြတ်စွာသော
မင်္ဂလံ မင်္ဂလာမည်၏။

“ဘုရားက ဟောထားတဲ့ မင်္ဂလာတော်ထဲမှာ သားမယား
ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးရဒါဟာ မင်္ဂလာဆိုတော့ သူတို့ကိုလဲမပစ်
ပယ်ဘဲ လုပ်ကျွေးပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်တာက ပိုမြတ်ဒါပေါ့
ဗျာ အိမ်မှာနေပြီးကျင့်လဲရနိုင်ပါတယ် ..”

၎င်းနောက် သူ့ဆီမှစွန်းလွန်း၊ဝိပဿနာတရား အားထုတ်စဉ်
ကိုထုတ်ပေးပါသည်။

ကျနော်သည် ထိုစာအုပ်ကိုယူပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။
တရားတော်နှင့် အထိ အတွေ့ မရှိသော ကျနော် အဖို့ နည်း
လမ်းစတော့ရရှိကောင်း စွန်းလွန်းဝိပဿနာ စာအုပ်ကိုအခေါက်
ခေါက်ဖတ်မိပါသည် ထိုစာအုပ်ထဲမှ အရေးကြီးသောစာတန်း
များကိုလေ့လာမိသည်။

“ခပ်သန့်သန့် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုခြင်း၏ အကျိုးများ
သည် အပြင်ပအသံများ ပျောက်စေခြင်း စိတ်ကိုထိန်း

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

သိမ်းစေ ခိုင်းခြင်း တိန်မိဒ္ဓ - ကာမစွန့် အစရှိသော
 နိဝရဏ အတားအဆီးများကို လွယ်ကူသက်လက်စွာ
 ငြိမ်စေခြင်း သမာဓိလျှင်မြန်စွာရင့်သန်စေခြင်း နှာသီး
 ဖျား နှုတ်ခမ်းဖျားများကို လေတိုးထိတော့သိလိမ့်မယ် ၊
 သတိအပေါ် သတိထား ခြေလက်ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကို
 မသွပ်ဘဲငြိမ်ပါ သို့မှသာလျှင် သမာဓိရင့်မြန်ပြီ။

ကျနော်သည် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏စာအုပ်ကြည့်
 ပြီး ထွက်သက်ဝင်သက်ကို စတင်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ကျနော်၏ အိမ်သည် နှစ်ထပ်အိမ် ကျနော် နေသောအခန်း
 သည်အောက်ထပ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆူညံခွာရှိသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆူသည် ပတ်ဝန်းကျင် မော်တော်ကားပြင်
 သောငယ်ရွှေ့တော့ဆူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ဆူညံသံကို တွန်းလှန်ရန်
 လိုတော့သည်။

ဒါကြောင့်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခပ်ပြင်ပြင်းစူးခြင်း အ
 ကျိုးများသည် ပြင်ပမှအသံများပျောက်လိမ့်မည်။

ဒီနေ့အတို ကျနော်တရားအားထုတ်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်ပါတော့
 သည်။

(၂)

ကမိုးလုံးအံ့ မိုင်း၍ မိုးသက်လေတို့ဆင်လာသည်။
 တောင်ဆီမူမဲ့နက်သည့် တိမ်ဘမန်တို့သည် မိုးကိုဖိတ်ခေါ်၍
 တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားလာသည်။
 ငှက်ခါးတောင်နှယ် တိမ်စွယ် တိမ်လိပ်တို့ ကရိပ်ရိပ်ပတ်ဝိုင်း
 ကာ မိုးခြူးနိုးသံများနှင့်အဘူ မိုးဦးဂီတကို သီကျူးနေသည်မှာ
 တုန်လှုပ်ဘွယ်ကောင်း၏။
 ၁၈ တစ်နှစ်မိုးသက်လေကသန်လာသည်။

သစ်ကိုင်းကလေးတွေများ ရွက်သစ်များတို့မှာ ပြတ်လွင့်ကာ မိုးသက်လေနှင့်အတူလွင့်ပား၍နေ၏။

မိုးဦး၏ ညနေခင်းမို့ ပို၍မှောင်မဲနေ၏။

လျှပ်ပြက်သဖြင့် မျက်စေ့ ကျိန်းမတက်တဝင်းဝင်းတောက် နေသည် လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ မိုခြုန်းသံက တုန်ဟီး၍နေ၏။ မိုးပေါက်မိုးစက်တို့သည် လေနှင့်အတူ မုတ်သုန်စောင်းကြီးသဖွယ် သွယ်တန်း၍ ကျလာပြီဖြစ်၏။

လေနှင့်မိုးကြောင့် ကျနော်၏ အိမ်တခါးများသမ် တကျုံး ကျုံးမြည်ဟီးနေကော့သည်။ လေသံမှာလည်း တပေါပေါမြည်နေ၏။

ပတ်ငန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်ကို ပွသ် တိုက် သံများသည် ဆူညံလျက်ပင်။

ကျနော်သည်တရားအားထုတ်ရန် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိဘုရားစင်သို့ ဦးတည်၍လာသည်။ သို့သော် မိုးစက်များသည် ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ ကွတ်ပစ်ကိ စိုစွတ်ထွေးထွေးလှိုက်သည်။ ဒါကြောင့်ကျနော်အဘို့ တရားအားထုတ်ရန် နောက်ဆုတ်လင့် ကျနော်သည် အလုပ်တခုခု လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်မိပါက လုပ်ရချေမှ ဒါဟာကျနော်၏ အကျင့်တခုပင်။

ဤညမိုးတွေ ဘယ်လောက်ရွာချေ တရားအားထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းအားထုတ်တော့မည်။

ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ကြာ ကြာ ထိုင်လေ့ ရှိသော ကျနော် အဖို့ အတော်ကလေးကသိကအောက်နိုင်လှသည်။

အကြောင်းမူ ထိုင်သည့်ပုံသဏ္ဍန် မသိရှိသောကြောင့် မည်ကဲ့သို့ထိုင်ရမည်ကိုမတေးကောမိ။

ဒါကြောင့်မြင်လေ့ မြင်ထရှိခဲ့သော အတွေ့အကြုံက၊ အခြား
လူများထိုင်ပုံထိုင်နည်းက မြင်ဆရာအနေဖြင့် အတွေ့အကြုံရခဲ့
သည်။

ကျနော်ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ဝတ်ပြုသည်။

ဤနေရာမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်များရွတ်ဆိုရမည် ဧါပေလင့်
ကျနော်မရ ဒါကြောင့်ရတနာသုံးပါးကိုဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
ကိုအား ရှိခိုးပ သည်။

ယင်းသို့ရှိခိုး ပြီးနောက် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်သားပြီး ကြာ ဖူးပုံ
သဏ္ဍန်ခြေနှစ်ဖက်ကို တဖက်နှင့် တဖက်ရှက်ပြီး မျက်စိကိုမှိတ်
ကာ ကျနော်၏စိတ်သည် ဘုရားအား အာရုံပြုလျက်ရှိပါသည်။

မျက်စိထဲတွင် အရောင်အမျိုးမျိုးပေါ်လွင်နေ၏။

ဥပမာ- လေအဟုန်၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံရသော တံမံသိပ်တံမံ
သားတို့မှာ လူးလိမ့်ပျံလွင့်သကဲ့သို့ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင် အ
ရောင်အသင်းမျိုးသည် တခုနှင့်တခု ရောယှက်လှုပ်ရှားနေ၏။

ကျနော့၏ စိတ်သည် ဘုရားအား အာရုံပြုထားသော်လည်း
တည်ငြိမ်မှုမရှိပေ အကြောင်းမူ စိတ်၏ လှုပ်ရှားနေသော ထောင့်
လာသောင်းပြောင်း တောင်စင်ရေမရ တမျိုးတဖုံစိတ်၏ သဏ္ဍန်
က လွှဲပြားခြင်းကြောင့် သမာဓိအားကို မတိုးပွားစေဘဲပျက်စီး
သောစိတ်ကဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထိုင်လေ့ ထိုင်ထမရှိသောကျနော်မှာ ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်
အပိုင်းများသည် နာကျင်သော ဝေဒနာ မျိုးက ဖိနှိပ်လာပါ
သေးကြောင့် ကြာကြာမထိုင်ဖြစ်တော့ချေ။

ကိုယ်တူသမယကျင့်နည်း

ကျနော်သည် အချိန်အနည်းငယ်တရားထိုင်ရာသဖြင့် စိတ်ဝယ် မကျေချမ်းသော၊ ဘဝင်ကျေသော၊ လုပ်ရပ်တခု၏ အနှစ်အရ သာကို မတွေ့ရှိမခံစားရသောကြောင့်တဖြေ့ဖြေ့ တရားကို ကြာ ရှည်စွာထိုင်ရန် နည်းလမ်းရှာဖွေတော့သည်။

အမှတ်မထင် ညဘည၌ ကျနော် သွားမေး ခဲ့သော သမယ ဆရာကြီးဆီးပြောလိုက်သော အသက်ရှူရပ်၍၊ ရုပ်-နာမ်ခွဲကျင့် ခြင်း၊ တရားကိုအားထုတ်ရန် စိတ်ဝယ်စောလျှင်စွာ သတိရမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးပြောသော အသက်အောင့် ကျင့်ခြင်း ကို စတင်ကျင့်ကြံပါသည်။ အသက်ကိုမြန်မြန်ရှူ၊ မြန်မြန်ထုတ်၍ အသက်မရှူဘဲ ရပ်လိုက်တော့ အသက်မရှူခြင်းကြောင့် စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုသဏ္ဍာန်သည် ပေါ်လွင်၍မလာဘဲကိုယ်တိုင်း၌ လေ၏ ခိုလှောင်ခြင်းခံရသောကြောင့် အသက်အောက်၍ ခံစားရသော စေဒနာတမျိုးခံစားရပါသည်။

ထိုအသက်အောင့်၍ ကျင့်ကြံသော အလေ့အကျင့်ကို ရက် ကြာကြာ ကျနော် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

ပေါတရ ညဘက်တွင် အိမ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ ရုပ်၊နာမ်ကွဲသော အသက်အောင့်အကျင့်ကို ကျင့်ကြံခဲ့ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ကျင့်ကြံနေသောအချိန်တွင် သွေးခန့်နှုန်းမြန်ပြီး အပူ ရှိန်ဟပ်မှုကို ခံစားသယောင်ယောင်နှင့် အသက်ကို ပြန်လည်ရှူ သောအခါတွင် ကျနော်၏ တကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်၍ လာပါ သည်။

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

ထို့ကြောင့် ထိုဒ ကျင့်တရား၏ ခံစားရသော ဝေဒနာမှာ
 သွေးခုန်နှုန်းမြန်လာခြင်း နှလုံးတုန်ခြင်း လက်များတုန်လာခြင်း
 ဝေဒနာကို ခံစားရပါသည်။ ထိုအကျင့်တရားသည် မမှန်ကန်
 သောအကျင့်ဟု ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

(၃)

ဤသို့တဖန်နောက်ဆက်လက် ကျင့်ရ၏။

ဤညအဖို့ စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဇာရားအားထုတ်
စဉ် ဟောကြား ညွှန်ပြတော်မူခြင်း၏ ခပ်သန်သန် ခပ်ပြင်းပြင်း
ရှူခြင်း၏အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆူညံခြင်း
ကိုညိမ်သက်စေ၏။

ကွယ်ပျောက်စေ၏ ထိုတရားကိုကျင့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျနော်
အတွက် အထူးငြိမ်းအေးစေသည်။

သမာဓိအား တိုးတက်စေပါသည်။

တခါတရံ ကျနော် တရားအားထုတ်နေစဉ် နှာခေါင်းဝတွင် ၎င်း ပါးပြင်တွင်၎င်း စူးရှသော အကောင်ဟုထင်ရသော သက် ရှိအရာများသည် လှုပ်ရှားသွားလာဟန်ဖြင့် သမာဓိကိုပျက်ပြား စေအောင် နှောက်ရှက်ခြင်းကိုခံရလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့အပြုအမူများ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံရသောကြောင့် ကျနော် အဖို့ ယင်းနှောက်ရှက်ခြင်းကို ဂရုမပြု မိမိအားထုတ် သောတရားကိုသာ ဦးစားပေးအားထုတ်လျက်ရှိ၏။

ညဘညဝယ် ထိုကဲ့သို့ တရားအားထုတ်နေစဉ် ကျနော်၏နား ဝယ်လူဘဦးပြောဆိုလိုသော စကားသံများကို ပီပီသသ ကြား လိုက်ရပါသည်။

“မင်းကျင့်နေတာ သမထ တရားတော့ဟုတ်ပါတယ် ဝိပဿ နာ တရားဘက်ကို မကူးနဲ့ အုံး သမထအောင်ပြီးမှ ဝိပဿနာကူး သမထကိုဆက်ကျင့်အုံး....”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသောကျနော် အဘို့ ထူးဆန်းဘွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့သည် နားမလည်အောင်လည်းဖြစ်နေမိသည်။

ကျနော်တရားအားထုတ်နေစဉ် ဧဦးတယောက်မျှ ကျနော် နားတွင်မရှိပါ။

တစုံတယောက်သောသူသည် ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြု။ ကျနော်သည် ထိုအသံကြားရပြီးနောက် ဆက်လက် တရား အားထုတ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ တဦးတည်း အတွေးရေယာဉ်ကြော တွင်မြောနေမိတော့သည်။

ကျနော်သည် တရားအားထုတ်ချိန်မှ အပဖြစ်သောအချိန်များ တွင် အချိန်ကို အလဟဿမဖြစ်စေဘဲ တရားအားထုတ်ခြင်းကို

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

အထောက်အကူဖြစ်စေသော တရားစာအုပ်များ၊ သမထကျမ်းများကိုဝယ်ယူလေ့ကျက်ရသည်။

ကျင့်တော်လေ့လာ မှတ်ကျက်ရသော သမထကျမ်းအစောင်စောင်များမှ ကောက်နှုတ်၍ သမထကျင့်စဉ်များကို ပါရမီရှင်များလေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ရန် အနည်းငယ်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သမထ(ဝါ) သမာဓိတည်ဆောက်ခြင်း

သမာဓိဟူသည်မှာ သမခါနဟူသော အနက်ကြောင့် သမာဓိဟူ၍ဆိုအပ်၏။ အဓိပ္ပါယ်မှာ တခုတည်းသော အာရုံ၌ စိတ်တသိတ်တို့ကိုအညီအညွတ်ဖရုံ ဖရဲမကွဲမပြားစေအောင် ကောင်းစွာထား သောတရား (ဝါ) ကျင့်စဉ်သည်သမာဓိမည်၏။

သမာဓိ၏သဘောတရား လက္ခဏာ မှာ အထူးထူးသောအာရုံတို့ကိုမပျံ့လွင့်စေခြင်း သဘောလက္ခဏာရှိ၏။ စိတ်ကိုထိုထိုကြိုက်၍ သောအာရုံသို့ ပြန့်လွင့်စေတတ်သော အခြင်းအရာကို ဖျက်ဆီးခြင်း အကြောင်းရှိ၏။ ဖျက်ဆီးနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ မတုန်မလှုပ်သောအားဖြင့် ဥာဏ်အား ရှေ့ရှုစေခြင်း ကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။

ထိုင်ပုံ ထိုင်နည်း၊ ယောဂ ကျင့်နည်းများ

- (၁) ပဒုမ္မာသန(ကြာပွင့်သဏ္ဍာန်ထိုင်နည်း)
- (၂) သိဒ္ဓါသန(ခိုင်ခန့်စွာထိုင်နည်း)
- (၃) သဝါတိကာသန(ကြီးပွားအောင်ထိုင်နည်း)
- (၄) သုခါသန(ချမ်းသာသလိုထိုင်နည်း)

သမာဓိထူထောင်ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်

ကြံ့ခိုင်ရေး

စိတ်ဓါတ်ထွားကြွင်းသန်စွမ်း ပျိုးထောင်ရာ၌ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း များကို လျစ်လျူရှု၍ မရပေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ရေးအတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။

သမထဘာဝနာနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းများနှင့်

စရိုက်ခြောက်ပါး

သမထဘာဝနာဆိုသည်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်တွင် တပါးပါးသောကမ္မဋ္ဌာန်းကို စူးစိုက်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပြေးလွှားပြန်လွှင့်နေသော စိတ်ကိုငြိမ်ဝပ်တည်တံ့လာစေရန် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ခပ်သိမ်းသော စိတ်သဘာဝတို့သည် အဖက်ဖက်တွင် အယုတ်အလွန်မရှိ ဟုကတိ ညီညွတ်မှုတနေမှသာ ငြိမ်သက်တည်ကြည်လာနိုင်ပေသည်။

စိတ်မိတ်အညီအညွတ်အမျှအတန်ဖြစ်နေစေရန်အလို့ငှား၊ သံယောဇဉ်(သို့မဟုတ်)အနှောက်အယှက်တို့ကြောင့် တနည်းတဖုံယိမ်းယိုင်နေခြင်း မှကင်းရှင်းရပေမည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ဒ. ရေအတွက် အားဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါင်းလေးဆယ်မျှရှိ နေကေမ္မာ ပုဂ္ဂိုလ် အစားစား အလိုက်လွန်ကဲသော စဉ်က အား လျော်သည့် တခုတည်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ရွေးချယ် ကောက်နှုတ် အားထုတ်ရန်လိုအပ်ပေသည်။

က သို့ဏ်း ၁၀ မျိုး

- ၁။ ပထဝီကသိုဏ်း မြေကိုရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၂။ အာပေါကသိုဏ်း ရေကိုရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၃။ ဘေဇောကသိုဏ်း မီးကိုရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၄။ ဝါယောကသိုဏ်း လေကိုရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၅။ နီလကသိုဏ်း ညိုသောအဆင်းရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုကို ရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၆။ ပီတကသိုဏ်း ရွှေသောအဆင်းရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုကို ရှုကြည့်ခြင်း။
- ၇။ လောဟိတကသိုဏ်း နီသော အဆင်းရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုကို ရှုကြည့်ခြင်း၊
- ၈။ သြဒ္ဓါတကသိုဏ်း ဖြူသော အဆင်း ရှိသော ရုပ် ဝတ္ထု ကို ရှုကြည့်ခြင်း။

၉။ အာ လောက ကသိုဏ်း လ ရောင် နေ ရောင် ကို ရှု
ကြည့်ခြင်း၊

၁၀။ ပရိစ္ဆိန္ဒာကာသ ကသိုဏ်း အပေါက် အ ကြား
အာကာသကို ရှုကြည့် ခြင်း။

အနုဿတိ (၁၀) ပါး။

(အဖန်ဖန်ပွားများအောက်မေ့လောသတိ)

ဗုဒ္ဓဋ္ဌဿတိ-- (ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဖန်ဖန်အောက်
မေ့ခြင်း)

ဓမ္မာနုဿတိ-- (တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဖန်ဖန်အောက်
မေ့ခြင်း)

သံဃာနုဿတိ-- (သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဖန်ဖန်အောက်
အောက်မေ့ခြင်း)

သီလနုဿတိ-- (မိမိထိန်းသိမ်း စောက်ရှောက်အပ်သော သီလကို
အဖန်ဖန်ဆင်ခြင် အောက်မေ့ခြင်း)

စာဂါနုဿတိ-- (မိမိပြုခဲ့ဘူးသည့် ဒါနအစုစုကို အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်
အောက်မေ့ခြင်း)။

ဒေဝတာနုဿတိ-- (နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ ဘဝဟောင်းက
ကုသလ- ပုညအစုစုဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အဖန်
ဖန်အောက်မေ့ခြင်း)

ကိုယ်တော်တော်ထုကျင့်နည်း

ဥပသမာနုဿတိ- (နိဗ္ဗာန်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဖန်ဖန် အောက်
မေ့ခြင်း)

မရဏနုဿတိ- (သေခြင်းကိုအဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း)

ကာယကတာနုဿတိ-- (ခံပင်၊ မွေးညှင်း၊ လက်သည်း၊ ခြေသဏ္ဍ
စသည့်(၃၂)ပါးသော ကောဌာသကို အ
ဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း)

အာနာပါနုဿတိ- (နှာခေါင်းမှ ထွက်လေ ဝင်လေ ကိုအာရုံပြု
သောသတ်)

ဗြဟ္မာဝိဟာရ(၄) ပါး

မေတ္တာ- (ချစ်ကြည်လေးမြတ်ခြင်း)

ကရုဏာ- (သနားသက်ညှာခြင်း)

မုဒိတာ- (သူတပါးတို့ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း၌ ဝမ်းမြောက်ခြင်း)

ဥပေက္ခာ- (မုန်းချစ်မဟု- တပါးသူကို- တန်းတူထားရှိခြင်း)

စရိုက် (၆) ပါးအားအသီးသီးလျှော်သော

ကမ္မဋ္ဌာန်းများ

ကျွန်ုပ်ပြုဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း၊ သမာဓိထူထောင်ရာ
တွင်ပျပ်ဝပ်ငြိမ် သက်သော စိတ်မျိုးကို ရရှိစေရန်အထူး
လိုအပ်ပေသည်။

အောက်တွင် ဖော်ပြသားသည့်စဉ် (၆)ပါး တို့ အနက်၊ တစုံတခုသော စဉ်ကလွန်ကဲမှု မရှိမှသာလျှင် စိတ်သည် ငြိမ်ဝပ်ပျံ့ပျူးနိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သည့်အတွက် လွန်ကဲသည့်စဉ်က သဘောတို့ကို အခြေခံ အထောက်အထား ပြုပြီးသည့်ကာလ၊ ပုဂ္ဂိုလ် အစားစား အားလျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကိုရှေးချယ် ရပေသည်။

အသီးသီးလွန်ကဲစွာခြားနားသည့်စဉ်က(၆)-ပါးအမျိုး အစားတို့မှာ.....

- ၁။ ရာဂစရိတ - (စတ္တုကာမ - ကိလေသာကာမ တို့၌လွန်ကဲ စွာ ကပ်ငြိတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်)
- ၂။ ဒေါသစရိတ - (အာသာတ - ဣဿာ - မစ္ဆရိယ - စသည် တို့ လွန်ကဲသည့်ပုဂ္ဂိုလ်)
- ၃။ ဝေပာဟစရိတ - (ထိုင်းမှိုင်း တောဝေ ခြင်း ၌လွန်ကဲသည့် ပုဂ္ဂိုလ်)
- ၄။ သဒ္ဓါစရိတ - (ပုဂ္ဂိုလ်သည်လွယ် လေ့ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်)
- ၅။ ဝိတက္ကစရိတ - (စိတ်ကူးယဉ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်)

ရာဂစရိတ။ ။ရာဂစရိတပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အလှအပ ကိုခံမင် နှစ်သက်တက်၏။

သို့ဖြစ်ရာ - လွန်ကဲနေသော စရိုက်တို့ လျော့ပါးပြီး သည့်ကာလ၊ စိတ်သဘာဝ အညီအညွတ် ဖြစ်စေရန်အ လို့ ငှာ၊ သတိစင်အာရုံ နိမိတ် ဖြစ်သော မနှစ်သက် ဖွယ်အဆင်းကို ကြည့်ရှုရပေသည်။

အသုဘ(၁၀) ပါးနှင့် ကာယဂတာသတိကို အား ထုတ်ရပေသည်။

ဒေါသစရိတ။ ။ ဒေါသစရိုက်လွန်ကဲသည့်ပုဂ္ဂိုလ် သဏ္ဍန်ဝယ်၊ တောင့်လွန်တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလိုသော ဒေါ မနုဿများပြည့်နှက်၍နေလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ၊ ထိုစိတ်များလျော့ပါးသွား စေရန် အလို့ ငှာ၊ မေတ္တာ- ကရုဏာ၊ မုဒိတာ- ဥပေက္ခာ တည်းဟူ သောဗြဟ္မစိုရ် လေးပါး ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား တို့ကို အား ထုတ်စီးဖြန်းအပ်ပေသည်။

နီလ၊ ပီတ၊ လောဟိတ၊ သြဒါတ - ကသိုဏ်း များ နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်း အရောင်တို့ ဖြစ်လေရာ၊ ဒေါသစသည့် စရိုက်ဆိုးတို့ ပျောင်းညွတ်စေရန် အတွက် သင့်လျော်လှပေသည်။

ဝိတက္ကစရိတနှင့် မောဟစရိတ။ ။ ဝိတက္က စရိုက်ရှိ သော ပုဂ္ဂိုလ်စင်စိတ်သည် ရပ်တည်မရ လှုပ်ရှားလှပေ ရာ၊ ၎င်းပြင် မောဟ စရိုက်ပုဂ္ဂိုလ် သည်လည်း ပျင်းရိ

ထိုင်းမှိုင်းလှပေရာ၊ ၎င်းတို့အတွက် အာနာပါနာ နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်ကိုပြဋ္ဌာန်၊ရပေသည်။

အာနာပါနာနုဿတိသည်ထွက်လေဝင်လေပုတ်တိုက် သွားရာနှာသီးဖျား၊ သို့မဟုတ် အထက် နှုတ်ခမ်းများ၌ အာရုံကိုစူးစိုက်ထားခြင်းဖြင့် တဖျဉ်းတဖျဉ်း ပြေးလွှားနေ သော စိတ်ကိုထိန်းချုပ် ထားနိုင် ပေသည်။ အမြဲတစေ သတိကိုဆောင်ရွက်နေရသည် ဖြစ်ရာ၊ ပျင်း ရိ ထိုင်း မှိုင်း ခြင်းများလည်းလွင့်ပ ့းသွားနိုင်ပေသည်။

သဒ္ဓါစရိတ။ သဒ္ဓါစရိုက်ပုဂ္ဂိုလ် ၏ သဏ္ဍာန်၌မူ ကောင်းမြတ်သော စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါတရား တို့သည် အမြဲစေ့ ရေ၊ ကိန်းမွေ့၍နေလေသည်။

ရုဏ်တော်ကိုချီးကျူး၍ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းတို့၌ မွေ့ လျော်လေ့ ရှိ၍၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များတွင် လာသည့် ပါဠိအနက် စသည်တို့၌ မတုန် မလှုပ်စုပ်စုပ် ယုံကြည် လေ့ ရှိတတ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် သဒ္ဓါစရိုက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ နက်နဲ စွာကြံဆတွေးခေါ်ရမည့် အကြောင်း အရာတို့ကို လက် မခံလိုပေ၊ ပြင်းထန်စွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရမည့် ကမ္မ ဋ္ဌာန်းများကိုလည်း မလိုလားပေ။

သို့ဖြစ်သည့်အတွက် သဒ္ဓါစရိုက်လွန်ကဲသောပုဂ္ဂိုလ် တို့အဖို့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ သီ

လာနုဿတိ၊ ဒေဝတာနုဿတိ- တည်းဟူသော အနုဿတိ(၆)ပါးတို့သည် သင့်လျော်လှပေသည်။

ဗုဒ္ဓိစရိတ ။ဗုဒ္ဓိ စရိုက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာမူ၊ ကိစ္စအရပ်ရပ်တွင် အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး တို့ကိုများစွာဆိုင်ခြင်တတ်၏။ သတိဝီရိယနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ ဆန်းစစ်လေ့ရှိပေရာ၊ အာဟာရေးပဋိကူလသညာ(ခဲယွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ရှိ ရှာ ဖွယ်အဖြစ်ဆင်ခြင်ခြင်း) စတုဓါတုဝ ဝတ္တန်(မဟာဘုတ်လေးပါးကိုနှလုံးသွင်းခြင်း) နှင့် မရအနုဿတိ(သေခြင်းကိုအဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း) တို့နှင့်သင့်လျော်ပေသည်။

ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး

ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးဟူသည်ကား-ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး၊ မနောဒုစရိုက် သုံးပါးတို့ဖြစ်၏။

ကာယဒုစရိုက်ဟူသည်မှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့ဖြင့်ပြုမူလုပ်ဆောင်သော မကောင်းမှုမျိုးဖြစ်သည်။

သုတပါးကို နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်ခြင်း သူတပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို လုယက်ခိုးယူခြင်း၊ သူတပါး၏ သား-သမီး- ဇနီး- ခင်ပွန်း တို့ကိုပြစ်မှား လွန်ကြူးခြင်း တို့သည်ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးပင်ဖြစ်၏။

ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး ဟူသည်မှာ နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုပြုမူသောမကောင်းမှု မျိုးဖြစ်သည်။

လိမ်လည်လှည့်ဖြား မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်း၊
ချောပစ်ဂုံးတိုက် ချောက် တွန်း ပြောဆိုခြင်း၊ ရှုံ့ရင်း
ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆို ရှေ့ရွတ်ခြင်း၊ ကျိုးကြောင်း မစပ်
ရောက်တတ်ရာရာ သိမ်ဖျင်းသော စကား ကို ပြောဆို
ခြင်းတို့သည် ဝဇီဒုစရိုက်လေးပါးပင်ဖြစ်၏။

မနောဒုစရိုက် ဟူသည်မှာ စိတ်ဖြင့် ကြံစည် တွေး
တော၍ ပြုမူသော မကောင်းမှုမျိုး ဖြစ်သည်။

သုတပါး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မတရားသဖြင့် ရယူ
လိုခြင်း၊ သုတပါးကိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလိုခြင်း
အမှားကိုအမှန်ဟု၎င်း၊ အမှန်ကိုအမှားဟု၎င်း တွေးမြင်
ယူဆခြင်းတို့သည် မနောဒုစရိုက် သုံးပါးပင်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ အကုသိုလိတရားစု
ကိုငိုင်းခြား သိမှတ်ထား သင့်ပေသည်။ ၎င်းတို့ကိုမ
ကောင်းမှုများ ဟူ၍၎င်း မကောင်းကျိုး ဖြစ်စေဘတ်
သည့် အကြောင်းများဟူ၍၎င်း အမှားများအပြစ်များ
ဟူ၍၎င်းဗုဒ္ဓကညွန်ပြတော်မူသည်။

ကျွန်တော်တွေ့ရှိသော သမထကျမ်း သမထ နှင့်ပတ်
သက်သော စာပေ အကြောင်းအရာများကို လက်လှမ်း
မှီသလောက် ရေးသား ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ယင်းအကြောင်းအရာများသည် သမထ လိုက်စား
လေ့ကျင့်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အထောက်အ
ကူဖြစ်ပါသည်။

(၄)

မုတ် သန်မိုးဦး မြူးကြွေပြုလေသည်။

မိုးဦးကာလဒို့ နံနက်ဦးလေသည် အေးအေးညှင်း
ညှင်းတိုက်ခတ်နေ၏။

မိုးကိုကြိုသည့် မြက်ညှန်ကလေးများက စိမ်းနုရောင်

ခြယ်ကာစိုပြေလန်းဆန်းနေကြ၏။ မြက်ပင် မြက်ညှန်တို့
အဖျားဝယ်တောက်ပ၍နေကြ၏။

သဘာဝပတ်ပန်းကျင်၏ အလှကိုကြည့်ရသူ ကျနော်
စိတ်ကကြည်နူးမိသည်။

ယနေ့သည် ရုံးပိက်၏။

တရားအားထုတ်ရာဝယ် အချိန်ပိုရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကတိတ်ဆိတ်၏။ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုကျနော်ကနှစ်သက်
မိသည်။

ထိုနောက် တရားအားထုတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။
သို့တစေကျနော် စိတ်က သန့်ရှင်းသည်။ ရုပ်၏ ဖုံးလွှမ်း
ထားသော ဝတ်ကြောင်ကြောင့် ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာပါသည်။

ထိုကြောင့် မညိမ်သက်သော စိတ်၏လှုပ်ရှားခြင်းကို
ခံစားရပါသည်။ သို့သော်လည်း အပြင်စိတ်၏ လှုပ်ရှား
ခြင်းကိုအာတွင်းစိတ် စင်ကြယ်မှုက အနိုင်ယူလိုက်သည်။

ဤသို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်သည်။ သမဇကျမ်း
စာအုပ်များ ဖတ်ထားသူကျနော် မှာ ယခင်ကလိုမဟုတ်
ပေ။

(ပဒုမ္မာသန) ကြာပွင့်သဏ္ဍန် ထိုင်နည်း မျိုးကိုထိုင်
လိုက်သည်။

မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ခပ်မှန်မှန်

ခပ်လေးလေးရှုလိုက် ထုတ်လိုက် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ထွက်
သက်ဝင်သက်ကျိမ့်ကန်မှုရရှိရန် အတွက်လေ့ကျင့်နေရ
သည်။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာညောင်းခဲ့သည်။

တဝီဝီနှင့်မြည်အော် ပြေးလွှား နေသော ခြင်တော၏
ကိုက်ခဲခြင်းကိုခံလိုက်ရပါသည်။ သူတို့၏ နှုတ်ချွန်များက
ကျနော်၏ အသားများပေါ်တွင်ဇိမ်ယူပြီး သွေး များ
စုတ်ယူကြသောကြောင့်၊ ၎င်းတို့အားရိုက်နှက်ခြင်း မပြု
ဘဲ အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်သန်သန် ရှုရပြန်သည်။

ဒါကြောင့် ငြိမ်လိုက်၊ လှုပ်လိုက် ဖြစ်နေသော ကျ
နော်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခိုနားနေသော ခြင်များ၏ရန်
မှကင်းဝေးခဲ့ပါသည်။

ကျနော်သည် ထွက်သက်၊ ဝင်သက် လေ့ကျင့်ရ
သည်မှာ မိမိရှုသွင်းလိုက်သော လေသည် ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်းသို့တချိန်တည်း ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပြီး ၎င်း
လေကို တပြိုင်တည်း ပြင်ပသို့မှတ်ထုတ် လိုက်သည်။

ထိုရှုခြင်း ရှုက်ခြင်းကို ဖြည်းဖြည်း လေးလေးပြု
လုပ်ပေးပြီး သောအခါတွင် အသက်မရှုဘဲ အလိုလို
ငြိမ်လျက်သားရှိနေတော့သည်။ ထိုငြိမ်လျက်ရှိသော အ
ချိန်တွင် သမာဓိအားကို အရဖမ်းယူချိန်ပင်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဘဝင်ကျသော အချိန်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အရာတခုမှ ပြင်ပ၏ အတွေးအခေါ်များ မစဉ်စားမီ၊ တခုတည်းသော အာရုံကို ခံစားယူမိသည်။ အခြားတော့မဟုတ်ချေ။ (မြတ်စွာဘုရား၏ငြိမ်သက်သော စိတ်ပေါ်တွင်) ဂုဏ်တော်တပါးတော့ပွားနေတော့သည်။

ကြာရှည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အနည်းငယ်ပင် စိတ်၏ စင်ကြယ်မှုကိုရရှိတော့သည်။

၎င်းလေ့ကျင့်ခက်များကို ရက်မှလသို့ ကြာညောင်းစွာ လေ့ကျင့်ဖန်များလာသော အခါတွင် စိတ်၏စင်ကြယ်မှုကြောင့် ရှေးယခင်ကပင် ရောထွေယှက်ဟင် အရောင်အဆင်းများနှင့် ညစ်ညူးသောစိတ်များက ကျနော်၏ အာရုံကိုဖုန်းလွှမ်း၍ မရတော့ချေ။

ယခုအချိန်တွင် ကျနော်၏ အာရုံသည် ထူးထူးခြားခြားကြည်လင်၍ တည်ငြိမ်လျက်ရှိတော့သည်။

ဥပမာ= မှီယိုသောဆင်ကို ကူးခတ်ခံရသကဲ့သို့ ကျနော်၏ စိတ်၎င်းလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်တပါးကို ချည်နှောင်ထားလိုက်သဖြင့် အတွင်းစိတ်၊ အပြင်စိတ် ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိရာတွင် အပြင်စိတ်သည် အထိန်းရလွယ်၏။

အတွင်းစိတ်သည် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသည် ဟူ၍ စိတ်ညောအရာကြီးများက ၎င်းစိတ်ကို စိတ်၎င်းဟု အမည်ပေး၏။ အတွင်းစိတ်များ သည်လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ များကျဖြင့်ပေါ်အောင်ပြုလုပ်နိုင်သည်။

ဆရာတော်တပါး ရေးသားထားသော စာအုပ်မှ
ဒေသနာပြုအတိုင်း စိတ္တာနုပဿနာ အကြောင်းကို ကျ
နော်မတ်သားမိပေါ်တော့သည်။

၎င်းတို့ကား-

စိတ္တာနုပဿနာ

- ၁။ မြင်စိတ်
 - ၂။ ကြားစိတ်
 - ၃။ နံစိတ်
 - ၄။ စားစိတ်
 - ၅။ ယားနားကောင်းစိတ်
 - ၆။ တွေ့စိတ်၊ တော့စိတ်
- } အပြင်စိတ်

- ၁။ လောဘစိတ်
 - ၂။ ဒေါသစိတ်
 - ၃။ မောဟစိတ်
 - ၄။ အလောဘစိတ်
 - ၅။ အဒေါသစိတ်
- } အတွင်းစိတ်

- ၁။ လေကိုထုတ်သောစိတ်
 - ၂။ လေ့ကိုသွင်းသောစိတ်
- } အိမ်သည်စိတ်

၎င်းစိတ္တာနုပဿနာကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သော
အခါကျနော်ကျင့်၍ နေသောစိတ်သည် ငြိမ်မူသည် အစ

(သမထ)ဦးအောင်မြတ်

ပျိုး၊ ကနဦးလေ့ကျင့်၍ ရသောတရားပင် ဖြစ်တော့
သည်။

ဤသို့အပြင်စိတ်၊ အတွင်းစိတ်လှုပ်ရှားပုံကို တနည်း
တဖုံသိခွင့်ရသောကျနော်မှာ အပြင်အာရုံဖြစ်မှု မှန်သမျှ
အား အနည်းငယ် ပါယ်ရှားခွင့်ရတော့သည်။

မြင်မြင်သမျှမမြဲ၊ တည်တံ့မှုမရှိခြင်း၊ ရုပ်ဝတ္ထု အ
သစ်များသည် အဟောင်းတဖန် ဖြစ်၏။

မဖြစ်သေးသော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း များသည်သစ်ဆန်း
မှု၊ လှပမှု၊ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ပစ္စည်းသတ္တဝါ
အဖြစ်ရောက်၏။

ဤသို့ ရောက်လာခြင်းသည် အဟောင်းအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိရန်ဖြစ်သည်ကို မိမိစိတ်ကသိလာသည်။ ထင်လာ
သည်။

ထို့ကြောင့်ပြင်ပ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများ နောက်သို့
ကျနော် စိတ်က မလိုက်တော့ပေ။ အစား အသောက်ကို
ခြိုးခြံ၍ စားနိုင်သော အလေ့အထကို မွေးမြူနိုင်ကာ
ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခဲ့သည်။

မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ နေ့စဉ် မိမိနှင့်တွေ့
ထိရသောအကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေါ်သမျှကို ညည်းငွေ့
စပြုလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နံနက်စောစော ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွား

၍ တရားအားထုတ်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာပါတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျနော်သည် အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကကျနော် ကိုအဟန့်အတားဖြစ်စေပါသည်။

ကျနော်သည် ရုံးချိန်ကုန်ပြီးမှညနေဘက်တွင်ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ခြေချခွင့်ရသည်။

ဤအချိန်တွင် တခါဖူးမျှတွေ့ကြုံခွင့်မခံစားဘူးသော နှလုံးသား၏ အေးဂြိုမ်းချမ်းသာယာမှုမျိုးကို ခံစားရသဖြင့် စိတ်ဘဝင်တွင် ပီတိလွှမ်းခြုံလျက်ရှိပါတော့သည်။

ပီတိဖြာမေ့သော စိတ်အစဉ်၏ ကြည်နူးမှုက ရှေးသား ပကတိ ဖုံးလွှမ်းသည့် ရွှေတိဂုံ စေတီဆော်ကြီးနှင့် ဝန်းကျင်ရှိ စေတီ၊ ပုထိုးများကိုကြည့်ရှုနေရခြင်းမှာ ကျနော်၏ စိတ်ကိုနူးညံ့စေခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းမူကျနော်သည် နီးရက်နှင့် ဝေးနေသော ဤနေရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် ခရီးစဉ်၊ ဤသို့အကြောင်း၊ ထိုသို့အကြောင်းကြောင့် ဖြင့် ဖြတ်သော တည်နေရာ၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော နေရာ သို့မဟုတ် တခေါက်ဆိုင်လောက်ပင်၊ ထိုနေရာသို့ အရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။

တခေါက်မှနှစ်ခေါက်အထိ၊ ကျနော်သည် ဖြတ်ရွှေတိဂုံ ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဤအချိန်တွင်ကျနော် အဖို့ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်

သကဲ့သို့ မျက်စေ့အစုံက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်သိကောင်းစရာများနှင့် သိလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တွေ့နှိုးနှိုး။

တန်ဆောင်းများထဲမှ တန်ဆောင်း ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်း ထိုတန်ဆောင်းသို့ ကျနော်ရောက်ရှိသည်။

ထိုတန်ဆောင်း အတွင်းမှာ လူအနည်းငယ်ရှိသည် သိတ်တော့မများ။

ထိုလူထဲမှ လူတဦး။

သူ၏ ဥပတိချင်မှာ အသားဖြူသည်၊ ခန့်ညားသည် မုတ်ဆိတ်မွေးထူလျှင်နှင့် သင်ခေါ်က်ဆိုးရောင်အညို ကိုဝတ်ဆင်သားပြီး ယောဂီသဘက်ကလေးကို လည်ဝင်း တွင်ပတ်သားလေသည်။

ဘုရား၏လုံးအစုံသည် ငတ်ဝန်းကျင်သို့ တစေ့တဆောင်းကြည့်နေသည်။

ကျနော်သည် ထိုတန်ဆောင်းတွင်းရှိ ဘုရားများကို ဝတ်ပြုပြီးတပြန်ရန်အပြု ထိုသူ၏ခေါ်လိုက်သောအသံ ကြောင့်သူ၏ အနားသို့ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ဆရာနှင့်ကပည့်ထိုင်သကဲ့သို့ သူ့နားတွင်ကျုံ့ကျုံ့ ကလေးသိုင်လျက်ရှိပါသည်။

သူပြောသောစကား၊ သူ၏သမားမိ၊ သူ၏ကျင့်ကြံခဲ့ပုံကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြပါသည်။

ကျနော် အလုပ်အကိုင် ပညာအရည်အချင်းတို့ကို ရှေးဖြစ် နောက်ဖြစ် အကြောင်း တွေ့ကဟောသေးသည်။

သို့သော် သူ့ပြောသောစကားများက ကျနော် အ
တွက်မမှန်ကန်ချေ။

ကျုပ်နော်သည် သူ့စားမှုတွက်ခွဲ ရန်ပြင်ဆင်လိုက်တော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင်.....

“ငွေတကျန်လောက် ပေးခဲ့ပါ”

သူ၏စကားသံကြောင့် ကျနော် အတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်
စေပါသည်။

ကျနော် အိပ်ရုံငွေကို ပြန်လည်ရေတွက်မိပါသည်။ သူ့ဘောင်း
သော ငွေ တကျပ်သာ ရှိသည်။ ကျနော် ပြန်စရိတ်က လိုသေး၊
ဒါကြောင့် သူ့အတွက် ငါးမူးတော့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို
အချိန်တွင် သူ၏မျက်နှာတပြင်လုံးသည် ပြုံးရောင် သန်းလျက်
ရှိနေသည်။

“ငင်းပေးမှ ငါ လက်ရည်သောက်ရတော့မှာ”

ဤစကားဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျနော်သည် တန်ဆောင်း
အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

(၅)

ကူး လူး ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ရက်၊ လ၊ တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့တော့
ကျနော် အသိတရားများက တနေ့နှင့်တနေ့မတူတော့ချေ။

တိုးတက် လာခဲ့သည်။ ယခင် အစက အပြု အမူ မျိုးတော့
မဟုတ်ပေ။

ဘုရားစင်ရှေ့ ရောက်သောအခါတွင် ဘုရားဝတ်မပြုမီ မိမိ
ဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်ချက်ပြုသည်။

ရုပ်,ခန္ဓာ မမြဲသော သဘောတရားကို အဖန်ဖန် ပြန်လည်
သုံးသပ် စဉ်းစားမိတော့သည်။

ဤတော့ ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်။ သေခြင်းတရားကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာသည်။ သေဆုံးသွားကြသော ညီ
အကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားခြင်းတွေ၏ အနိစ္စ မမြဲတဲ့ သဘော
တွေကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိရင်း စိတ် ၏ ရောင် ပြန် ဟပ်မှု ကို
ငါလည်း တနေ့ ဒီလိုဘဲသေရအုံးမှာဘဲ။

ထိုကြောင့် သံဝေဂ တရားများ တဖွားဖွား ပေါ်လာ ပါ
တော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျနော် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုတော့ ချမိသည်။
အကြောင်းက ဒီလို-

ကျနော်သည် ကျန်းမာနေ၏။ စားဝပ်နေရေးအတွက် အလုပ်က
လုပ်နေသည်။ နေ့စဉ် ဝမ်းရေးအတွက် ဖူလုံ၏။ ဝတ်ဆင်မှုအတွက်
ဖူလုံ၏။ ယင်းကား အိပ်ချိန်နှင့် အလုပ်လုပ်ချိန်ကို နှုတ်ပြီး ပိုနေ
သောအချိန်ကို အချည် နှီး မဖြစ်ရန် ထိုအချိန်ကို တရား အား
ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဤလိုသောအတွေးက မသေခင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှာ
ဖြူ စင်သောစိတ်ကို မွေးမြူရတော့မည်။

အကယ်၍ ငါတယောက် မူးမူးရူးရူးနှင့် သေဆုံး သွားပါက
အပယ်ဘုံသို့ ရောက်ချေမည်ဟူသော အသိစိတ်၏ပဲ့ပြင် ဆုံးမမှုကို
ခံစားနေရတော့သည်။

ထိုမှ ကျေနပ်သည် အနန္တော အနန္တ ငါးပါး၏ဂုဏ်ကျေးဇူး ကိုသေချာစွာ အာရုံခံ၍ ဝတ်ပြုမိသည်။ ၎င်းနောက် ကျနော် ရုပ်,နာမ် နှစ်ပါး ခန္ဓာ ငါးပါးကို ဘုရား-တရား-သံဃာ တို့အား လှူတန်းလိုက်ပါတော့သည်။

အားထုတ်မှုအချိန်က ယခင်ကထက် တိုးတက်လာသည်။

ဒီတော့ အာရုံက ကြည်လင်လာသည်။

ဆူညံမှုကင်းမဲ့သောကြောင့် ကျနော် အတုက တရား အထုတ်ရသည်မှာ သမာဓိအား ပိုမိုရရှိခဲ့ပါသည်။

တနေ့ ကျနော် တရားအားထုတ်နေခိုက်-

တနာရီနီးပါးခန့်ရှိမည်ထင်၍ ယခင်တကြိမ်ကအသံရှင်၏အသံ ကို ပီပီသသကြီး အမိန့်သံပမာ နားဝမှာ ကြားရပြန်တော့သည်။

“မနက်ဖြန် ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ်ရှိ ရှင်အစွဲဂေါ်နတန်ဆောင်း ကို လာပြီးတရားအားထုတ်”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသော် ကျနော် အဖို့မှာ ပထမတကြိမ် ကြားလိုက်ရသောအခါက ခံစားခဲ့ရသော ခံစားမှုမျိုး မဖြစ် ပေါ်တော့ပါ။ အသံလာရာသို့လှည့်၍လည်းမကြည့်၊ စနိုးစနောင့် လည်းမဖြစ်၊ ထိုအသံကြားရပြီးနောက် ကျန်ဘော်သည် တရား အားယုတ်မြဲ အားထုတ်လျက်။

နောက်တညတွင် ခေါ်သုရှိသည်။

လိုက်သက လိုက်လို၏။

ဒီညအဖို့ ကျနော် ရွှေတိဂုံ ဘုရားသို့သွားရတော့မည်၊ မသွားမီ ကျနော် နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားသည်။ ဤအချိန်တွင် ကျနော် နောက်မှ လူတယောက်ကပ်ပါလာပြီထင်။

“မြန်မြန်လာခဲ့- ငါ ဟိုမှာ စောင့်နေမယ်- ယောင်ဝါးဝါး လုပ်မနေနဲ့....”

ဤအသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် စကား အနည်းငယ်ပြော မိသည်။

“လာမှာပေါ့ဗျာ- ဒေသောက်ချင်လို့ပါ”

ဤအသံကွကျသံလောင်သွားသည် မနီး မဝေးတွင် ရှိသော ကျ နော် ဇနီးသည်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ် သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝ ယောက်တည်း စကားပြောနေဒါလဲ ရှင့်အနားမှာလူမရှိဘဲဟာ -”

ဇနီးသည်ပြောသော စကားကို ကျနော်မငြင်းလိုပေ သို့သော်လူမမြင်ရပဲ စကားပြောသံကိုကြားလိုက်ခြင်းကို သူမသိလိုပေ။

သူမ သိလိုသောအကြောင်းကို ထပ်ဆင့်ရှင်းလင်းရန် ခက်လို့။

ပြောပြရင်လဲ အချိန်နှောင့်နှေးသွားမည် သွား ရ မည့်ခရီးကမနီး အတော်ကလေးဝေးနေသည်။

ခြေလျှင်ခရီးဘော့မဟုတ် မော်တော်ကားဖြင့်ဘွား ရမည်။ ဒါမှမြန်မြန်ရောက်မည် ၁၅ ပြားလမ်းခရီးဆို တော့အချိန်အနည်းငယ်ကုန်မည်။

ရွှေတိဂုံ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လာ၏။

အသံရှင်ပြောသောစကားကိုတော့ ကျနော်မသိ အ ခက်ကြုံရသည် မသိသောအလုပ်မျိုး လုပ် ကိုင် ရမည်မှာ အလွန်စိတ်သောကရောက်သည်။

ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်း

လူတွေကတော့ ဥတဟိုသွားလာနေကြသည်။ လူအများထဲမှတယောက် သူ့ ကိုကျနော်မေးကြည့်သည်။ သိလိုသောစိတ်ကကျနော်ကိုနှိုးဆွပေးသည်။

သူ၏ အဖြေကြောင့် နီးရက်နှင့်ဝေးကွာနေသောနေရာကိုတွေ့ရတော့သည်။ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက်ဆိုရောက်၍ တန်ဆောင်းထဲတွင်ရှိ မီးကြောင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။ အတွင်းရှိရုပ်ပွားတော်များနှင့်တရားအားထုတ်သူများကို ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရသည်။ မကြာမီ ကျနော်လိုလူအချို့ ရောက်လာကြသည်။

ဒါပေမယ့် ကျနော်တော့ ထိုင်ရန် အတွက်လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတခုကို အရယူအားပြီးနောက် ဘုရားရှင်ခိုးသည်တရားအားထုတ်သည်။

အချိန်ကိုပြောပါမူ နာရီဝက်လောက်တော့ရှိမည်နှင့် ဒီအချိန်တွင်သမာဓိအတော်ရချေ ခန္ဓာ ကိုယ်ငြိမ်သက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တမျိုးတော့ထူးခြား နေသည်။ အာရုံ၏ အလင်းရောင်များက ကြည်လင်သည်။ တိမ်ပြာရောင်နောက်ခံထားပြီး အဖြူရောင် အဆင်းများက ဝင်း တလက်လက်။

ရှုရရှိကြရဖန်များတော့ မောလာသလိုလို အသက်ရှုရပ်သွားလေလားဟုထင်မိသည်။ အမှန်တော့မဟုတ်ပေ။ ငြိမ်း အေးခြင်း အရသာပင် ထူးခြားသောအသံရှင်က ပေါ်လာသည်ဟုထင်သည်။

သူ့အသံကကျနော် စိတ်ကိုနှိုးဆွပေးသည်။ တဦးနှင့်

တဦး ထိတွေ့မှုပေါ်လွင်ခြင်း မြင်လောက်သော ရုပ်
သဏ္ဍာန်က ဖြစ်ပေါ်မလာချေ။

သုခိတ်နှင့်ကျနေ့၌ စိတ် ဒီတော့သူကပြောသည်။

“မင်းထိုးချင်တဲ့အနန္တော၊ အနန္တ၊ ငါးပါးပဲ့ထိုးပါး”

ဒီတော့သူပြောသော စကားကိုကျနေ့ကစောဒက
တက်မိသည်။

“ငှက်ပျောဘယ်နှစ်ဖီးထိုးရမှာလဲ”

“ငှက်ပျောငှါးဖီးနဲ့ အုံးတလုံးပေါ့”

စသည်တဦး နှင့်တဦး အပြန်အလှန်ပြောဆိုသော စ
ကားများကရိုသေးသည်။

ဤနေရာတွင် ကျနေ့၌ စိတ်ကပြောလိုသောစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်၍ပြောနေသလား။

“ဒါမှမဟုတ်သူကပြော၍ပြောရသလား။

တဦးနှင့် တဦး စိတ်ခြင်း စကားပြောသံကတော့ထူး
ဆန်းသည်။

ထိုကြောင့်ကျနေ့ပဲ့ထိုးလိုက်သည်။

x x x

ရည်မှန်းချက်ဦးတည်ရာသည်အနိမ့် အမြင့်များတတ်
လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ခြင်း တိမ်ခြင်း နက်ခြင်း ကြမ်း
တမ်းသည်။

မြစ်ကဲ့သို့ကျော့ကောက်သည် တောင်များလိုမြင့်မား
မတ်စောက်သည် ဒီညတော့ကျနေ့သည် နောင်တော်
ကြီးဘုရားယင်ပြင်ပေါ်ဝယ် စေတီတော် ကြီးအားပူဇော်
ထားသော ဓါတ်မီးအလင်းရောင်မှလွဲပြီး အခြားအလင်း

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

ရောင်ကေးမရှိ အမှောင်ကပတ်ဝန်ကျင်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။

အမှောင်ရှိရန်ကိုရှောင်ရန် စိတ်ကူးမိသည် သို့ သေခံအသင်းရောင်ကသိပ်မရှိတော့။

နေရာတိုင်းမှာ အမှောင်ရိပ်ကျမြဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတော့မသွား နီးရာတနေရာကို ဗာရားအားထုတ်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤနေရာနှင့် မနီးမဝေး သစ်သားကွပ်ပစ်တော့တွေ့သည် ကျနော်၏လွန် ဝမ်းသာသည်။

တမံကလင်းပေါ်တွင်တရားကြာကြာအားထုတ်မည် ဆိုပါက အဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် ကျနော် အတုကစိတ်ပူစရာတွေ ရကောင်း၊ လက်ဝယ်ရရှိထားသော သစ်သားကွပ်ပစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် တရား ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

အချိန်အနည်းငယ်တွင်ကျနော်၏ တကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

အကြောင်းကရှိသည် ကျနော်ထိုင်သော ခုံအောက်မှ ပူရွက်ဆိတ်အံ့ကရှိနေသည်။ ပူရွက် ဆိတ်ကိုက်ခံရသော အကြိမ်ပေါင်းမနည်း ဝေဒါကြောင့်ကျနော်၏ခန္ဓာရုပ်က လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့ကကိုက်ခံလ ကျနော် ခန္ဓာလှုပ်လေ။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာရုပ်မလှုပ်ဘဲနေသောအခါတွင်ပူရွက်ဆိတ်ကိုက်ခံခြင်းမှ သက်သာသယောင်ယောင် ကျနော် စိတ်ကတမူးဘဖို့ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

ရုပ်ပေါ်တွင် ဖောက်ပြန်နေသောကိစ္စမှန်သမျှသည် လစ်လျူရှုနိုင်အောင် အာရုံတမျိုးပြောင်းလဲလိုက်ရတော့ သည်။

စိတ်နှင့်ရုပ်ခွဲပုံကျင့်ဘော့မှ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိတ် ကိုက်ခဲခြင်း ဒုဏ်ကိုလစ်လျူရှုနိုင်ဘော့သည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကိုက်ခဲသော ဒုဏ်ကြောင့် မျက်ရည်ဥများသည် ပါးပြင်ပေါ် သို့ ကျ ဆင်းလာတော့သည်။

အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ရုပ်ပေါ်တွင်ပေါ်လာသော ဝေဒနာ ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးမေ့ပျောက်ပစ်သည်။

ခန္ဓာရုပ်ကိုအာရုံမပြုဘဲအာရုံနောက်ကိုသာစိတ်က အ စဉ်လိုက်မြဲ-။

ထို့ကြောင့်

၁။ ကနဦးကစိတ်ကိုမြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေခြင်းကြောင့် သမာဓိ ထူထောင်နိုင်သည်။

၂။ ယခုတဖန် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကိုက်ခဲခြင်း၏ ဒဏ်ကို ဖျောက်ပျက်ရန် ခန္ဓာရုပ် အပေါ် စိတ်ကည်တန်မ အောင်းမေ့ အာရုံနမိတ်ပေါ်တွင် အထွင်းစိတ်ကိုင် ကြင်းကြောင့် ခန္ဓာရုပ်၏ ဖြစ်ပျက်မှန်သမျှကိုမေ့ပျောက် သောနည်းလမ်းစကိုရရှိခဲ့ပါသည်။

ကျနော်သည်စိတ်ကိုစင်ကြယ်အောင်တရားအားထုတ်၍ ကျင့် ကြံခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဤကဲ့သို့ ထပ်လောင်း၍ ထိုင်ထ၊ သွားလာ သည့် နေရာမျိုးတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များကို ရွတ် ဆိုသည်။

အစတော့ အတော်ပင် မောသလိုလို၊ ကျင့်ဖန်များ ရှုတ်ဖန်များတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနတွင်မဆို ကျနော်၏ စိတ်က အလိုလိုဖြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်တပါးကို ရှုတ်ဆိုတော့သည်။

ပမာတခု ဆိုပါက မေင်တော်ကားစက် နှိုးပြီး မောင်းသွားသကဲ့သို့ ကျနော်၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားပါက အလိုအလျောက် စိတ်က ဂုဏ်တော် တပါးပါးတော့ ပွားနေမှကျန်သည်။

ကျနော်၏ အတွင်းစိတ် ဂုဏ်တော် ရှုတ်ဆိုနေခြင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်ကမသိ၊ သိဟန်လည်းမတူ။

အကြောင်းမူ ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှုအရာ ပေါ်လွင်မှု မရှိတော့ အခြားလူများက သိနိုင်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

စိတ်ကို ပြင်ပသို့ ပြန်လွှင့်သွားစေရန် ဂုဏ်တော် တပါးပါး ရှုတ်ဆိုသော အခါ အကြောင်း ကျနော် ကိုယ်ကျနော် အံ့ဩလောက်သော ခံစားချက်မျိုး ခံစားရပါသည်။

အကြောင်းမူ ကျနော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန် ပေါ့ပါးပြီး သွားလာသောအခါ အလွန်လျင်မြန်လျက်ရှိသော အထိ အတွေ့များ ခံစားရပါသည်။

မှတ်ချက်။

အနုသထိ(၁၀)ပါးတွင် တပါးပါး ပွားများခြင်း၏ အကျိုး ကျေးဇူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၆)

ရောက်လေ၊ နောက်ထ ရှိပါများတော့ တယောက်ကစ တရာ
ကို မျက်မှနှိုးတန်း သူရှိသကဲ့သို့ ရင် နှိုးသူလည်း ရှိလေသည်။

နေရောင်ပျောက်လုအချိန် ကျွန်တော်သည် တရားအားထုတ်
ပြီးတန်ဆောင်းတခုအတွင်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။

မကြာမီ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ် ဝတ်ဆင် ထားသူ တယောက် ရောက်လာပါတော့သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူ တဦးမို့ သူဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ရောင်က သူတော်စဉ် တဦးအသွင်ပေ။

သူသည် ကျွန်တော့အား အပြုံးဖြင့် လောကဝတ် ပြုသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပြန်လည်ပြုံးမိသည်။

သည်နေ့ဆူ အတွက်တရားအားထုတ်ရာတွင် တွေ့ရှိချက်များကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြလေသည်။ သူပြောသော စကားအရ လိုရင်းကို တိုတို တုတ်တုတ် ရေးပြုရမည် ဆိုပါက သူ တရား အားထုတ်နေချိန်တွင် တဘက်တွင်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ် တဦးက သူ့အား အနှောက်အယှက်ပေးသဖြင့်- သူ၏လက်တွင်စိပ်နေသော ပုတီးကို တဘက်သို့ ဆွဲဆန့်လိုက်သောအခါတွင် အနှောက်အယှက် ပေးနေသောသူသည် မြေကြီးပေါ်လှ ဘုံးဘုံး လဲကျသွားကြောင်း ကိုပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် သူပြောသောစကားများကို နားထောင်သူ တဦးအနေဖြင့် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နားတွင် ထိုသူသည် ကြွကြွမနေဘဲ သွက်သွားပါတော့သည်။

သူ ထသွားပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းတွင် လူဘဦး နောက်ရှိ လာပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့အား ကရုဏာသံဖြင့် ပြောဆိုပါတော့သည်။

“ဟေ့ လူ...” ခင်ဗျာကို ဟို-ပိတ်ဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးကြီးက ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ...” သူ-သိလိုသောအချက်ကို တိုတိုတုတ်တုတ် မေးပါတော့သည်။

ကိုယ်တွေ သမာ ကျင့်နည်း

၆၅

“ကျွန်တော် ကို ဘာမှမပြောပါဘူး...။ သူ-တရားအားထုတ်ရာတွင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အကြောင်း အရာ လေးတွေကို ပြောတာပါ”

“သည်လူ့ကို သတိထားဗျာ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက ရွှေလက်စွပ် တကွင်းယူသွားပြီး ယခုအထိ ပြန်မပေးသေးဘူး”

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက လက်စွပ်ပေးရသလဲ”

“ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို ဓါတ်သွင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ယူသွားဒါ ယခုအထိ မရတော့ဘူးဗျာ့”

ကျွန်တော်သည် သူ့အား အကဲခတ် ကြည့်မိတော့သည်။

သူ့အပြောနှင့် သူ့ခံစားချက် သူ၏ ရုပ်အဘွင်းဝယ် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ နှမြောတမ်းတကြောင်းကို တွေ့ရှိရပါတော့သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဤနေ့မှ ဘပြိုင်တည်း ဘလိုက်ပါတော့သည် ကျွန်တော်သွားသောနေရာတွင် သူမပါချေ၊ ကျွန်တော် တဦးတည်းပင်။

ကျွန်တော်သည် တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ လူငါးဦးထိုင်နေသော နေရာသို့ ချည်းကပ်မိသည်။

ထိုသူများပြောသော စကားများ ကြား နိုင်လောက် သည့်နေရာတွင် ထိုင်လျက် ရှိပါသည်။

ထိုသူများထဲမှ တယောက်သော သူက ပြောသော စကားများကို များကနားသောင်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ညစဉ်သင်းချိုင်းထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်ဗျာ့ ပထမနေ့မှာတော့ ဘာမှစိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘူး နောက်ဆုံးညမှာ တတောင်လောက်ရှိတဲ့ မှင်စာကလေးကို ကျုပ်မျက်စိထဲမှာမြင် လာတယ် ဒါကိုကျုပ်မြင်တော့ မကြောက်ပါဘူး နောက်ထပ် ဘာများ ထပ်ပြအုံးမလဲလို့ ကျုပ်ကဆပ်ပြီး ကြည့်နေသေးတယ် အကြောင်းမထူးတော့ ကျုပ်လဲပြန်လာဒါဘဲ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် နားထောင်သူထဲမှ တယောက်သောသူ ကပြောပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်လဲ သင်းချိုင်းထဲတရားအားထုတ်ဘူးပါဘယ် သည် တုန်းကဆို ညစဉ်ညတိုင်း သစ်ပင်လောက်ရှိတဲ့ သူရဲကြီးဟာ ကျုပ် ရှေ့မှာလာထိုင်နေတာတွေရတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲကြောက် ကြောက်နဲ့ မျက်စိမပွင့်ဘဲ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို အစဉ်ဖန် တ လဲလဲရွတ်ဖတ်သရဗျယ်တော့မှ ပျောက်သွားပါတော့တယ်”

ပထမသူထက် နောက်လူပြောသော သူရဲကြီးမှာ ပိုမိုကြီး ကြောင်းကြားသိရပါတော့သည်။

၎င်းနောက်ဘယောက်သောသူက ဂြောပါသေးသည်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လို သင်ချိုင်းထဲဝင်ပြီး တရားမထိုင် ဘူး တောတောင်ထဲမှာ တယောက်ထဲသွားပြီး တရား ကျင့်ရ ဒါသိတ်ပျော်တာဘဲ အဲဒီတုန်းကဆို ရေအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတာ ရေရရှိ ဘို့ကတော့ တောင်အောက်မှာ ဆင်းခပ်ရတယ် ထမင်း ဆိုတော့ ဝေလာဝေးပေါ့ ရေကြီးဘဲသောက်ပြီး ကျင့်ရဒါ တလလောက် ကြာခဲ့တယ် ယခုပြန်ရောက်ဒါ နှစ်ရက်လောက်ဘဲရှိသေးတယ်”

၎င်းတို့ပြောသော စကားများကြားရသော အခါတွင် ကျင့်ကြံ

ကိုယ်တွေ့ သမကျင့်နည်း

အားထုတ်ခြင်းတို့ပေလင့် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်ကဲ့လဲ့နေ
ကြောင်းကိုကြားသိရပါသည်။

x x x

ညသည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အိပ်
မောကျပေပြီ။

လမ်းခါတ်တိုင် မီးရောင်မှလွဲ၍ အခြားမီးရောင်များ ကင်းမဲ့
သည်။

ဒါပေမင့်မီး ရောင်တခုတော့ရှိချေ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။
ကျွန်တော်ပူဇော်ထားသော မီးရောင်က အခန်း၏ ပတ်ဝန်း
ကျင်တခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသက်မဲ့ အရာ ဝတ္ထု ပစ္စည်း
အားလုံးကို သဲသဲကဲ့ကဲ့ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဒီညကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ ဘုရားစင်ရှေ့ တွင်တရားထိုင်ပါ
တော့သည် အခြားနေ့များကဲ့သို့မဟုတ်ပေ တ မျိုး တဖုံထူးခြား
၍တရားမထိုင်ခင် ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်းမဟာ
ဂန္ဓာရီ အရိယာဝိဇ္ဇာဓိရိကျင့်စဉ်ပရိကံကိုပြုပါသည်။

ဘုရားဘုပည့်တော်သည် ဘုရား ရှင် ကိုယ် တော် မြတ်တို့၏
တော်အပေါင်းကိုသက်ဝင် ယုံကြည်ပါသည် တရားတော်မြတ်ကို
ဂုဏ်တော်အပေါင်းကိုသက်ဝင်ယုံကြည်ပါသည်။

သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့၏ ဂုဏ်တော်အပေါင်းကို သက်ဝင်
ယုံကြည်ပါ၏။

မိခင် ဖင်ကျေးဇူးရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်အပေါင်းကို သက်ဝင်ယုံ
ပါသည်။

ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်အပေါင်းကိုသက်ဝင်ယုံ
ကြည်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့အနန္တော၊ အနန္တ ငါးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး
ကိုယုံကြည်ကိုးကွယ်ရသော ဘုရားဘပည့်တော်သည်၊ ကာ
ယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ စသော သုံးပါးတို့ကို သိမ်း
ဆည်း၍ ဘုရားဘပည့်တော်သည် မဟာဂန္ဓာရီ အရိယာ
ဝိဇ္ဇာဓိရိလမ်း မှန်ကန်သော သစ္စာ၊ မှန်ကန်သောသီလ
မှန်ကန်သောသမာဓိ၊ မှန်ကန်သော ခန္တီ၊ မှန်ကန်သော
မေတ္တာဖြင့် အားထုတ်ပါမည် အရှင်ဘုရား။

ဤကဲ့သို့အားထုတ်နေသောအချိန်တွင်း၌ ဘုရားဘပည့်တော်
သည် အမြင် ဓါတ်၊ အကြား ဓါတ်၊ အထင် ဓါတ် ရပါလို၏
အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ မှန်ကန်စွာဆိုရသော သစ္စာစကားကြောင့် ဝင် စမ၊
ထွက် စမ၊ တိမ်းစမ၊ သိမ်းစမ၊ တို့ကို အစိုးရတော်မူသော
ဝိဇ္ဇာဓိရိဆရာကြီးများက ဘုရားဘပည့်တော်အား သား တပည့်
အရင်းပမာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

အထက် ဆရာတော်ကြီးများ ပင့်လျှောက်ရန်

မေတ္တာ၊ သီလ၊ သစ္စာ၊ ခန္တီ၊ အဓိဋ္ဌာန်အပေါင်း
တို့ကို အားထုတ်လျှက်ရှိသော ဘုရားဘပည့်တော် မဟာ
ဂန္ဓာရီ အရိယာ ဝိဇ္ဇာဓိရိအကျင့်ကို အား ထုတ် လျှက်

ရှိသော ဘုရားတပည့်တော်သည် ကံသုံးပါးကို စေတနာ
ထိမ်းရသော ဘုရားတပည့်တော်၏ ဦးခေါင်းရတနာမြတ်
ထားတင် ဦးထိပ်ပြင်၌ ဝင်စမ၊ ထွက်စမ၊ ဝမ်းစမ၊
တိမ်းစမ၊ ထို့ကိုအုပ်စိုးပိုင်သ အစိုးရတော်မူသော ပထမ
ဘိုးဘိုးအောင်၊ ပြည်တော်ဝင် ဘိုးဘိုးအောင်၊ ရသေ့
ဦးအောင်၊ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ၊ ရှင်မသီ၊ ဓမ္မစေတီ ခေါင်
ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်၊ ဦးကောဏ္ဍည ဆရာတော်၊ ဂန့်ဂေါ
ဝင်ဆရာတော်၊ ဦးစန္ဒရဇောတိဆရာတော်၊ ဦးနန္ဒ မာ
လာ ဆရာတော်၊ သာမ္ဗုဒ္ဓိဆရာတော်၊ ဗားလရာ ဆရာ
တော်၊ ဘားတမော့ ဆရာတော်၊ ဘားမဲ့ ဆရာတော်၊
ဘားထိ ဆရာတော်၊ ယက္ကန်းစင်တောင်ဦးကလျာနဆရာ
တော်၊ ယက္ကန်းစင်တောင် ဦးသာသနဆရာတော်၊ ယက္ကန်း
တောင်ဦးဩဘာသဆရာတော်၊ တို့တေးတိုက်ကျောင်း
ဦးဓမ္မစရိဆရာတော်၊ ပုပ္ဖါးဘိုးမင်းခေါင်ဆရာကြီးနှင့်ကိစ္စ
ပြု အထက်ဆရာကြီးအပေါင်းတို့သည် အဟံနန္ဒာနာမ်ရုပ်
အကျွန်ုပ်ဟု ပညတ်မှည့်ခေါ် ဘုရားတပည့်တော်၏ ရှိသေ
စွာ ခင်းကျင်းအပ်သောနေရာထိုင်ခင်း နေရာဌာနသို့ ကြ
ရောက်၍ သိန္နဲစခန်း၊ မဟိန္ဒလမ်းကို သာသနာပြုသတ္တဝါ
များကယ်ချိန် ကြရောက် ချီးမြှင့်ဘော်မူပါ အနှင်ဘုရား။

မဟာဂန္ဓာရီ အရိယာ ဝိဇ္ဇာမိရ်တို့၏ မေတ္တာပွားနည်း။

၁။ ဤလောက၌ရှိသမျှသိမ်းကြုံးသတ္တဝါအားလုံး တို့သည်ကျန်း
မာပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးကင်းပါစေ၊ ရန်ရှင်း
ကြပါစေ။

လေကို ငြေးဖြေး ထုတ်ခြင်းအလေ့ကို ပြုလုပ်ပြန်သည်။
ဤအချိန်တွင် သမာဓိက ပိုမို အားကောင်းလာသည်။

အကြောင်းမူ အာရုံ၏အလင်းဆောင်သည် ကြည်လင်
ပြီး ပကတိ မှန်သားကိုကြည့်ရသကဲ့သို့ရှိပါသည်။

ကျနော်၏ စိတ်သည် ပီပီပြင်ပြင် ြင်မှသော အာရုံ
အပေါ်တွင် တည်ရှိနေပါတော့သည်။ ထို့ အချိန်တွင်
ပြောနေကြ အသံရှင်၏အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပါ-မင်းရှေ့က အုတ်ခုံကိုကြည့်ပါ။

အသံရှင်၏ အမိန့်ကြောင့် ကျနော်၏ မျက်လုံ အစုံ သည်
ပွင့်လင်းလာတော့သည်။

မိတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံသည် ချက်ချင်း တဘက်သို့
ပြောင်းလိုက်သော အချိန်တွင် လေးလန်သယောင်ယောင်၊ မပွင့်
တပွင့်၊ မျက်ခွန်များ သည် လေးလန်သိုင်းမိုင်းနေ၏။

မိတ်ရမလုံလုံ ဖွင့်ရမလုံလုံ၊ သို့သော် ဖွင့်သောအခြေသို့ရောက်
သွားပါတော့သည်။

ကျနော်သည် အသံရှင်ပြောသည်အတိုင်း အုတ်ခုံကို စူးစူး
စိုက်စိုက်ကြည့်ပါသည်။

ဤလိုကြည့်တော့ အုတ်ခုံကိုမြင်ရပါသည်။ သို့သော် ထူးထူး
ထွေထွေတော့မမြင် မတွေ့ရပါ။ ကြာကြာကြည့်ဖန် များလေ၊
ကျနော့်မျက်လုံးများသည် ညောင်လာပါတော့သည်။

မျက် ရည်ပူများက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသည်။ နာရီ
ဝက်ခန့် ကျနော် မျက်စေ့ များက ဝိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်ဖြင့် ပြုလုပ်
နေပါသည်။

ကျနော်သည် မျက်စေ့ ကိုဖွင့်၍ ပထဝီကသိုဏ်းမျိုးကို ကြည့်
ဘူးသောကြောင့် ခုလိုကသိုဏ်းဝန်ကြည့်သော အလေ့ အထမ္ဘာ
ကျနော် အတောက် တမျိုးဘဖုံ၊ အခက်ကြုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျနော်ဆက်လက်မကြည့်တော့ပဲ၊ တရားထိုင်
သည့်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး နောက်တနေ့မှ ဆက်လက် ကြည့်ရန်
စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့များတွင် ကျနော်သည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ထိုအုတ်
နံရံကြည့်သော ပထဝီကသိုဏ်းဝန်းကြည့်သည့်အကျင့်တို့ ကျင့်ပါ
တော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျင့်ဖန်များ၊ ထိုင်ပါများတော့ ကြာရှည်စွာ ကြည့်
နိုင်သော အလေ့ အထကို ရရှိပါတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျင့်ရဖန် များသော အခါတွင် မျက်လုံး များ
ညောင်းခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းမရှိ၊ ကျင့်သားရရှိဖို့ ဟုဆိုရပါမည်။

ကနဦးက မျက်လုံး ဖွင့်ပိတ်ချင်းမျိုး မရှိတော့ချေ၊ မျက်လုံး
ပိတ်ခြင်း၊ မျက်ဘောင်ခတ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေါ်၍ မလာတော့မှ
အရာဝတ္ထုတခုကို ကြည့်ပါက အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နိုင်ပါ
သည်။

ကျနော်သည် အာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အနည်ငယ်အား
ထုတ်ပြီး ပထဝီကသိုဏ်းဝန်းအုတ်နံရံကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိပါ
တော့သည်။

ကျနော်သည် အုတ်နံရံ၏ အလယ်ဗဟိုဘည့်ဘည့်ကို ကြည့်ရ
ပါသည်။ ဤသို့ ကြည့်ဖန်များသော အခါတွင် ကျနော်၏ မျက်
လုံးအိမ်မှ အဖြူရောင် ရောင်ခြည် များသည် အုတ်နံရံပေါ်သို့
ကျရောက်ပြီး တဖန်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါသည်။

ကျနော်မျက်လုံးအိမ် ထွက်လာသော ရောင်ခြည် များသည် အုတ်နံရံပေါ်သို့ ကျရောက်ခြင်း၊ ပျောက်ကွယ်ခြင်းဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာတွေ့မြင်နေရပါသည်။

ထိုသို့ နံရံပထဝီကသိုဏ်းဝန်းအား အာရုံစူးစိုက်မှုကျင့်ရသည်မှာ ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာကျင့်နေရပါသည်။

ဤနေ့ဘဖန် ပထဝီကသိုဏ်းဝန်း အုတ်နံရံ စူးစိုက်ကြည့်မှုသည် စတင်ကျင့်ရပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ ကြည့်နေခြင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အဖြူရောင်အဆင်းသည် ကသိုဏ်းဝန်းပေါ်သို့ တည့်တော်စွာကျရောက်လာပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျနော် အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

ဤကဲ့သို့ ကသိုဏ်းဝန်းစူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို ရေ့ ဆက်လက်ကြည့်ကောင်း၊ ကောင်းဆိုသော ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာတော့သည်။

သို့သော် ကျနော်သည် တွေ့ဝေငေးမောနေသော အချိန်တွင် စိတ်ခေါ် ဖြင့်မားရန် အခြေအခံကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိပါသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ချေ။

ကျနော် ဘုရားခိုးသောအချိန်က ရုပ်နှင့် နှစ်၊ နွေ၊ ငါးပါးကို ဘုရားအား လှူဒါန်းပြီးကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရသော အခါတွင် ကြောက်စိတ် ဝင်နေသော စိတ်သည် ရဲရင့်လာပါသည်။

ခုလိုဘုရား အားထုတ်ရင်း သေးဆုံးသွားပါက ဖြတ်သေး

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

သည်။ ယင်းအတွေးဖြင့် ကြောက်စိတ်ကို မေ့ပျောက်ပြီး မိမိ ကြည့်နေသော အုတ်နံရံကို ပြန်လည်ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အုတ်နံရံပေါ်တွင် ကျရောက်နေသော အဖြူရောင်အဆင်းကို သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်ပါတော့သည်။

ဤသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ရောင်ခြည်သည် ယခင်ကသို့ ပျောက်ကွယ်၍ မသွားပဲ အုတ်နံရံပေါ်တွင် တည်ရှိ မြဲ တည်ရှိနေသည်။

ကျရောက်နေသော ရောင်ခြည်ပြောင်းလဲမသွားရန် ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အုတ်နံရံပေါ်သို့ စူးစိုက်ပြီး အခြားသို့ အာရုံမပြောင်း သွားစေရန် တနေရာတည်းကို စွဲမြဲစွာ ကြည့်နေရ၏။

အဖြူရောင် မပျောက်ဘဲ အုတ်နံရံပေါ်တွင် အချိန်ကြာ မြင့်စွာ ရှိသောအခါတွင် ကျနော် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ခြင်း၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အချက်နှင့် တွေ့ဆုံရသော အတွေ့အကြုံမှာ အံ့ဩလောက်အောင် ထူးစမ်းနေပေသည်။

အာရုံစူးစိုက်မှုမရှိပဲ အမှတ်မသင် အုတ်နံရံတခုကို ကြည့်ပါက ၎င်းအုတ်နံရံသည်။

မလှုပ်မယှက်ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်မှာ မန်ပါသည်။ အချိန်အနည်းငယ်တွင် ကြည့်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံမှ ထွက်လာသော အဖြူရောင် ရောင်ခြည်သည် အုတ်နံရံပေါ်သို့ ကသိုဏ်းဝန်းပုံစံပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ လေးဒေါင့် ကသိုဏ်းဝန်း ဘဏ္ဍာန်အတိုင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ယင်း ရောင်ခြည် ကျရောက်ပြီးနောက်၎င်း အချိန်ကြာမြင့်
သော အခါတွင် အုတ်နံရံတွင် စုည်းထားသော ဘိလပ်မြေ
နှင့် ဆော့ထားသော သဲမှုန့်ကလေးများတခုနှင့် တခု ရှုစေ့ရှုစေ့
တခုနှင့် တခုတိုး၍ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ပေါ့သည်။

၎င်းအုတ်နံရံသည် တည်ငြိမ်မှုမရှိပဲ၊ အလွန်သေးငယ်သော
အမှုန့်ကလေးများ လှုပ်ရှားနေကြောင်း တွေ့ရသော ကျနော်
အဘို့ အလွန်ပင် အံ့ဩမိသည်။

ကျနော်သည်အုတ်နံရံပေါ်သို့ ကျရောက်သော ရောင်ခြည်
ကို ကြည့်ရသဖြင့် ထိုကြည့်ခြင်းကို ပိုမိုနှစ်ခြိုက် လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျနော်သည် ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ထွက်သက်
ဝင်သက်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်သော နည်းကို မကျင့်တော့ပဲ၊
တရား အားထုတ်သော အချိန်တွင် အုတ်နံရံကို ကသိုဏ်းဝန်း
သဖွယ် သတ်မှတ်ခါ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်မှုကြောင့် သမာဓိအားသည် ရင့်သန်
ပြီး အဖြူရောင်မှ တဖြေးဖြေး၊ အနီဖျော့ဖျော့ အရောင်သည်
အဖြူရောင်ကို လွှမ်းမိုးထားပါသည်။

အရောင်ပြောင်းမှုများသည် ကျင့်ဖန်များသော အခါတွင်
တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

အဖြူရောင် ကနဦးပေါ်ပြီး နောက် အနီဖျော့ရောင်၊ ရတနာ
အစိမ်းရောင်သန်းလာပါသည်။

ထို့နောက် သမာဓိရင့်သန်လာသည်နှင့်အမျှ လိမ္မော်ရောင်
များပါဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရပြန်သည်။

ကိုယ်တွေ့ သမာဏကျင့်နည်း

ကျနော်သည် ဤကဲ့သို့နေ့စဉ်ရက်ဆက် ၃-လမျှ မြတ်လေ့
ကျင့်လှသောအခါ အရောင်များပေါ်လာပြန်သည်။

တခုနှင့်တခု အရောင်ချင်းသည် မတူကြပဲ တခုပျောက်ကွယ်
ပြီးမှ နောက်တခုဆက်တိုက် ပေါ်လာတော့သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည်ပြာရောင်ပေါ်လာသည်။ အုတ်
နံရံပေါ်တွင် ကြည်ပြာရောင်က လွှမ်းမိုးထားခြင်းကို တွေ့မြင်ရ
ပါသည်။

၎င်းကြည်ပြာရောင်သည် နောက်ဆုံး အနေဖြင့် ထင်ထင်
ရှားရှား ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း အခြားအရောင်များ မပြောင်း
လဲတော့ပဲ ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်နေပါတော့သည်။

ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံမှ ထွက်လာသော အရောင်များသည်
မီးမောင်း ထိုးထားသကဲ့သို့ အုတ်နံရံပေါ်တွင် တည်ရှိနေပါ
သည်။

ကြည်ပြာရောင်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကသိုဏ်းဝန်းတွင်
ပေါ်လွင်ပြီးနောက် အာရုံနိမိတ်များ ပိုမိုထင်ရှား စွာတွေ့မြင်ရ
ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျနော်သည် ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ရောက်ပြီး ရုပ်ရှင်
ကြည့်နေသူတိုင်းဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်မိသည်။

အကြောင်းမှာ ကသိုဏ်းဝန်း အုတ်နံရံပေါ်တွင် ပေါ်လွင်
လာသည့် အာရုံနိမိတ်များသည် တောတောင်များ၊ သွားလာ
သူပျံများနေသောလူများ၊ ရေကန်နံဘေးတွင်ရှိ ပန်းမာလာများ
ရေခပ်နေကြုံသူများ၏ လှုပ်ရှားနေပုံကိုပကတိတွေ့မြင်ရပါသည်။

ယင်းကသိုဏ်းဝန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အားတက်လာမိသည်။

အာရုံနိမိတ်များသည် တခုနှင့်တခုမတူပေ။ ကြည့်ဖန် များ
သောအခါတွင် ပေါ်လာသော ရုပ်သဏ္ဍာန်များသည် ပြောင်း
လဲ၍သွားပါတော့သည်။

ဤသို့ ကသိုဏ်းဝန်းကို ကြည်ပြာရောင် ကျရောက်သည်အထိ
ကြည့်ရပါသည်။

ယင်း ကြည်ပြာရောင် ပေါ်လာပြီးနောက် ဥစ္စာစေ့ငုံ၊ ဘီလူး
များ၊ နတ်များကသိုဏ်းဝန်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေကြပါသည်
၎င်းနောက် လူရုပ်သဏ္ဍာန် ခေါင်းငိုင်းချည်း ပေါ်လာပြီး
ကျွန်တော့အား စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ကျနော်ကလည်း မလှုပ်မယှက် ထိုသူ့အား ပြန်လည် ကြည့်
နေမိသည်။ သူ၏ရုပ်အသွင်မှာ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ပေါ်
ပေါ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်ဖြင့် ရှိနေပါသည်။

ကျနော်သည် သူ့အား မျက်ဘောင်မခတ် ကြည့်နေသည်ကို
လိုသူကလည်း ကျနော်ကြည့်သကဲ့သို့ ပြန်လည် ကြည့်နေတော့
သည်။

ထို့ကြည့်သူသည် ကွယ်ပျောက် သွားပြီးနောက် ကျနော်၏
မျက်လုံးများမှာ ပေါ်ထွက်နေသော ရောင်ခြည်ထဲတွင် ဧွေငယ်
တကောင်လိုလို တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားပြီး ကျနော့ဘက်သို့ ရွေ့ရှား
လာနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျနော်၏မျက်စိသို့ ချဉ်းကပ် လာပါ
သည်။ ၎င်းနောက် ထိုသတ္တဝါသည် နဖူးထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို
သတိပြုမိသည်။

နောက်ရက်များတွင် ကျနော်သည် ကသိုဏ်း ဝန်းပေါ်တွင်
ပေါ်လာသော အာရုံနိမိတ်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပါတော့သည်။

ပေါ်လာသော အာရုံနိမိတ်များကို ပယ်ဖျက်ဖန် များသော အခါ အုတ်နံရံထဲသို့ ကျနော်၏ မျက်စေ့မှ ထွက်သော ရောင် ခြည်များက အုတ်နံရံကို ထိုးဖောက်သွားပြီး အုတ်နံရံ တခုလုံး ပျောက်ကွယ်ကာ ရောင်ခြည်များသည် ကသိုဏ်းဝန်းတခု ဖြစ် နေတော့သည်။

အုတ်နံရံကို ထိုးဖောက်သွားသော ရောင်ခြည်များ ထဲမှ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင် အောင်မြင်တော် မူ သည့် ရုပ်ပွားတော်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖူးမြင်ရပါသည်။

ထိုအာရုံနိမိတ်သည် ကျနော်ကျင့်နေသော ပထဝီကသိုဏ်း၏ နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓနိမိတ်ဖြင့် အပြီးသတ်သွားခဲ့ပါသည်။

မုတ်ချက်တခုအနေဖြင့် တင်ပြရမည်ဆိုပါက ကသိုဏ်း(၁၀) ပါးအနက် တပါးကို စီးဖြန်းအားထုတ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပထမအနေဖြင့် သမာဓိရရှိရန်အတွက် မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတခုခုကို အားထုတ်ရ ပါမည်။

ယင်းကဲ့သို့ အားထုတ်ပြီး မိမိစိတ်ကို ထိန်း ကြောင်း နိုင်မှ ကသိုဏ်းတပါးကို စီးဖြန်းစေလိုပါသည်။

ဥပမာတခု ရေးပြရည်ဆိုပါက ကသိုဏ်းဝန်းပေါ်တွင်ပေါ် လာသော အာရုံနိမိတ်များကို တရားအားထုတ်နေသော ယောဂီ သည် ယင်းပေါ်လာသော အာရုံနိမိတ်နောက်သို့ မိမိစိတ်ကလိုက် သွားခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပါမူ တွေ့မြင်ရသော ရုပ်သဏ္ဍာန် များ၏ လှည့်ပတ်မှုခံရသောအခါတွင် မိမိသည် တွေ့မြင်ရသော ဥပမာ ဥစ္စာစော်ငို၊ သိကြားမင်း စသည် တခုခုအကြောင်း ပြု ပြီး စကားပြောခြင်း၊ ထိုအာရုံနိမိတ်ကို နေ့စဉ် တွေ့မြင်လိုခြင်း စသည့် အတွေးများပေါ်လာတတ်သည်။

တွေ့မြင်ရသော အကြောင်းများကို ပီတိကျပြီး အာရုံနောက် သို့ လိုက်သွားသော သူ၏စိတ်သည် တည်ငြိမ်မှုမရှိပဲ ရူးတတ် ပါ သည်။

ယနေ့ တရားကျင့်ပြီး ရူးသွားသောပုဂ္ဂိုလ်များကိုကြည့်ပါက အချို့မူ သိကြားမင်းနှင့် စကားပြောနေခြင်း။ မိမိသည် ဥစ္စာ စောင့် သိုက်နန်းသို့ လိုက်သွားပြီး ဥစ္စာစောင့်များက ၎င်းနှင့် လာရောက် စကားပြောနေခြင်းဟု ထင်မြင်ယူဆကာ တဦးတည်း စကားပြောနေကြသူများရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် သမာဓိ ခိုင်မြဲမှု အာရုံနိမိတ်ကို ပယ်နိုင်မည်၊ သဘောမခိုင်မြဲဘဲ ကျင့်ကြပါက အာရုံနိမိတ်နောက်သို့ လိုက် မသွားမိရန်ကို အထူး လိုအပ်ပါသည်။

ကသိုဏ်းဝန်းနိမိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ ကို သမထကျမ်းမှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ကသိုဏ်းဝန်းကို စု စိုက် ကြည့်ရှုခြင်းနှင့် စျာန်ငင်စားခြင်း ကိစ္စတို့ဝယ် ပဏိဘောဂနိမိတ် ပေါ်လာအောင် အားထုတ်ရန် မှာ အလွန်အရေးကြီးသော အချက်တရပ်ဖြစ်နေသည်။

ပရိကမ္မနိမိတ်(ပကတိ ကသိုဏ်းဝန်း) ဥဂ္ဂဟနိမိတ် (ပကတိ က သိုဏ်းဝန်းမှ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အာရုံနိမိတ်)၊ ပဋိ ဘာဂ နိမိတ် (ဥဂ္ဂဟ နိမိတ်ထက် ပိုမိုချောမွေ့ ပြေ င်းလင်း၍ အရောင်အဆင်း ကြည်လင် တောက်ရွန်းလာသော အာရုံနိမိတ်) ဟူ၍ နိမိတ်အပြား သုံးပါးရှိပါသည်။

(၇)

သဘာဝအလုံးကို ငေးမောရင်း လေနှုအေးကလေးများ ရှူ
ရှိုက် နေရသည့်အတွက် ကျနော်အဖို့ ကြည်နူး နှစ်ခြိုက်မိပါ
သည်။

ကျနော်သည် အိမ်ရှေ့ဝရမ်တာတွင် ထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
သို့ ငေးမောရင်းဖြင့် ရပ်နေပါတော့သည်။

ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံသည် သစ်ပင်ကြီးငယ်ပေါ်သို့ ကျ
ရောက် သွား ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်နေရင်း အမှတ်မထင်
ထန်းပင်တပင်ကို ငေးစိုက် ကြည့်မိပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့
လှမ်းကြည့်သော အခါတွင် ထန်းပင်၏ သဏ္ဍာန်သည် ကောင်း
ကင်ပေါ်တွင် ပင်စည် ပင်လုံး ခက်သက်ဝေဖြာ ရွက်လှများဖြင့်
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်နေပါတော့သည်။

ကျနော်သည် ထန်းပင်များကို ကြည့်လိုက် ကောင်းကင်သို့
တဖန် ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေပါသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ထန်းပင်၏ အရိပ်သဏ္ဍာန် တရိပ်ရိပ်
နှင့် အဖြူရောင်အဆင်းများ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်များသည် ပထဝီကသိုဏ်းကို ကျင့်ထားခြင်း
ကြောင့် မျက်စေ့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အရောင် များ က
ထိုထန်းပင်၏ ရုပ်လုံးကို မှတ်သားအဖြစ် တဖန် ကောင်းကင်
ပေါ်သို့ အရိပ်သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျနော်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပါသည်။

ညွှန်ခန်းရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။
ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံက အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးဆီသို့ ရောက်
သွားပြန်ပါသည်။

ထိုတံခါးမ၏ အမဲရောင် ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ စူးစူး ဝိုက်စိုက်
ကြည့်မိသောအခါ အဖြူရောင်အဆင်းသည် တံခါးမျက်နှာပြင်
တခုလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားပါသည်။

အမှတ်မထင်ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းအရာကို စေ့စေ့
စပ်စပ် ကြည့်မိပါတော့သည်။

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

ယခင် အဖြူရောင် အဆင်းများသည် ပျောက်ကွယ်၍ မသွား
ချေ။ ထိုတံခါးမကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်နေတော့ လှုပ်ရှားနေ
သော သဏ္ဍာန်တခု ပေါ်လာပါတော့သည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကို သဲသဲကဲ့ကဲ့တွေ့ရသောအခါ၌ လူတယောက်
လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အမှန်ပင် လူတယောက် ကျနော် အိမ်သို့ ရောက်လာတော့
သည်။ ထိုသူမှာ ကျနော်၏ အကိုဝမ်းကွဲ တော်သူ တဦးဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျနော်သည် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ကြည့်
မိပါသည်။

တံခါးမကြီးပေါ်တွင် ပေါ်လာသော သဏ္ဍာန်မှာ ကျနော်
အိမ်သို့ လာနေကြောင်း ကနဦးအစပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်နေ့ည ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်သို့ တက်ပြီး တရားအား
ထုတ်ရမည်။ နေ့လည်ပိုင်း အချိန်ကစ၍ တံခါးမကြီးဆီသို့
အာရုံခံပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မိမိသွားလိုသော နေရာတွင် မည်သူများ တွေ့ကြုံရမည်ကို
လေ့လာကြည့်ပါသည်။

တံခါးမကြီးပေါ်တွင် အဖြူရောင် အဆင်းများ လွှမ်းခြုံ
မိသော အခါတွင် ပေါ်လာသောသဏ္ဍာန်များသည် ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်းဖြင့် ထင်ရှားစွာ တွေ့လာပါတော့သည်။

၎င်းတို့မှာ ရဟန်းများတန်းစီပြီး ရွှေတိဂုံဘုရား ယင်ပြင်
တော် လျှောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျနော် တွေ့ထားသော အာရုံနိမိတ်အတိုင်း ဘုရားယင်ပြင်

တော်သို့ ရောက်သောအခါ နှစ် တံခါးမကြီးမှာ တွေ့မြင်ရ သည့်အတိုင်း တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ရာသီစက်မောင်းက ပြောင်းလွဲချေဘကား။

မိုးကောင်းကင်သည် အမှောင်လွှမ်းလျက်ရှိသည်။

အားပြု ထွန်းပနေသော ကြယ်ရောင်လက်လက်တို့သည် ပြာ မှောင်သော အမှောင်ဝယ် ယိုးတိုးရိပ်တိတ်၊ ကြယ်ကလေးများ က အားယူလျက် အလင်းကုန်ဆောင်သော်လည်း၊ ရွှေတိဂုံ စေတီ တော်ကြီးအား ပူဇော်ထားသော မီးရောင်များကို ထိုးဖောက် မနိုင်ချေ။

ပူဇော်ထားသော ဓာတ်မီးရောင်တွေက ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အလင်းရောင်တို့က ဖြန့်ကြဲ သည်။ အလင်းရောင်တို့က လွှမ်းသော်လည်း၊ မှောင်ခိုရိပ်လေး များ ရှိသေးသည်။

အမှောင်ရိပ်ဆိုသော်လည်း လူသူကင်း၍ မဲမဲလည်းမှောင်နေ သည်မဟုတ်၊ အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး တရားအားထုတ်နေသူများလည်း မနည်းပေ။

မမြော်လင့်ပဲ တွေ့မြင်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေ ကို သုံးသပ်မိသောအခါတွင် အားဘက်မိသည်။ ရင်ဝယ်သိမ်း ဆည်းပြီး အသံရှင်၏ အမိန့်အတိုင်း ဘုရားပေါ်သို့ တက်လာ ခဲ့ပါသည်။

အသံရှင်၏ အမိန့်မှာ ဂြိုဟ် (၈) ခုတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဘနေ့ကျစီ တရားအားထုတ်ပြီးနောက်၊ ကကုသန်၊ ကော်ဇာကု၊

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

ကဿပ၊ ဂေါတမ ဘုရားတန်ဆောင်းများတွင် အားထုတ်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးနေ့ ဂေါတမတန်ဆောင်းမှနေ တရားအားထုတ် ပြီးခြင်း (အောင်ပြီ) ဟု သုံးကြိမ်ခေါ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် သည်ညအဘို့ ကျနော် ဘုရား ပေါ် တက်ရောက်ခဲ့ ပါသည်။

လှူငွေကောင်း၏ မနီးမဝေးတွင် ကျနော် တရားအားထုတ်ရန် နေရာရွေးချယ်လိုက်ပါတော့မည်။ ကျနော်၏ နံဘေးတွင် တရား ထိုင်သူက တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။

အကယ်၍ တဦးတည်းဆိုပါက ကြောက်စိတ် ဝင်လာမိမည် ကို စိုးရိမ်ပူပန်ရတော့မည်။ ခုတော့ တော်သေးသည်။ ကျနော် သည် တရားအားထုတ်မီ ဘုရားအစရှိသော ရတနာမြတ်သုံး ပါးနှင့် မိဘဆရာသမားတို့အား ရှိခိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း အမှုကို ပြုပါသည်။

ထို့နောက် (၅) ပါး သီလကို ခံယူ ဆောက်တည် ပါသည်။ ကံငါးပါးအနက် ကံနှစ်ပါးကို သက်ဆုံးတိုင် မကျူးလွန်ရန် ဆောက်တည်ပါမည်ဟု ဂတိသစ္စာပြု ပါသည်။ ၎င်း က- ကာ မေသုမိစ္ဆာစာရေကံနှင့် သုရာမေရကံတို့ဖြစ်ပါသည်။

သမ္မာဒေဝနုတ်ဒင်းအပေါင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းအပေါင်းတို့အား ပန်ကြားပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သစ္စာပြုပြီးလျှင် နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း သတ္တဝါ ဝေနေယျအပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း ပြုပြီးနောက်၊ ကျနော် အားလာရောက် (သမထ) တရားပညာ

သင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်အား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖူး
မြင်ရနိုင်သူဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပြီး တရားထိုင်ပါစော့သည်။

ယခင်ကလို အာနာပါနု ထွက်သက်-ဝင်သက် တရားမျိုး ထိုင်
ခြင်းခံတော့ မဟုတ်ဘေ၊ ခုခိပ်ပုတီး စိပ်၍ ထိုင်ရမည်။ ကျနော့်
အဘို့ စိပ်လေ ဝိတ်ထမရှိတော့ အတော်ကလေး ကသိကအောက်
နိုင်ပါသည်။

ကျနော်သည် မျက်စေ့ မှိတ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဂုဏ်တော်
ပုတီးကို စတင်စိပ်ပါစော့သည်။ စိပ်နေကြမဟုတ်ခံတော့ စိပ်
ပုတီးအပတ်ရေမှားယွင်းခြင်း၊ တလုံးနှင့်တလုံး ကျော်သွားသည်
ကို သတိပြုခဲ့ပါသည်။

ဒီညအဘို့ ဒီလောက်ပင် စိပ်၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဒီတခါတော့ ဒီနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ အကြောင်း
က ဤသို့ပင် ကျနော်၏ အဓိဋ္ဌာန် မပြီးသေးချေ။

မပြီးဆုံးသော လမ်းဝယ် လျှောက်ရသူကဲ့သို့ပင် ဆက်
လျှောက်ရပေအုံးမည်။ သွားချင်လို့ သွားရချင်းဆက် မသွား
မဖြစ်၍ သွားသည့် ကိစ္စမျိုးလည်းမဟုတ်၊ ဤကား ကျနော်၏
အဓိဋ္ဌာန် အောင်မြင်ရန်အတွက် သွားရပေမည်။

သွားပါများ ခရီးရောက်၊ မေးပါများ စကားရ ဆိုရိုးရှိဘူး
သည်။ ဒါကြောင့် သွားလိုသောနေရာသို့ မရောက်ရောက်အောင်
သွားရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျနော် တဦး တည်း ပင်၊ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ သကဲ့သို့
ရောက်လိုသောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဤနေရာသည် ခြေပြန်လည်းမဟုတ်၊ မြင့်မား မို့မောက်

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

သော တောင်ကြီးလည်းမမြည်၊ လူအများ ခေါ်စပြု ကြသည်မှာ
သိင်္ဂုတ္တရကုန်း ဟူ၍ပင်။

ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာကလည်း ဤသို့ ဘုရားဆံတော်ရှင်
သမိုင်းကို ကဗျာစပ်ဆိုခဲ့ပေသည်။

သိင်္ဂုတ္တရ၊ ကုန်းမြတ်လှစွာ
 အမည်မှာမူ၊ သတ္တာဘမ္မ
 ဘူရိဒတ္တ၊ ပေါက္ခရဝတီ
 သိဟရာဇာ၊ တမ္မာဂုတ္တ
 တိဂုမ္မဟု၊ သတ္တနာမံ
 ကမ္မည်းခံ၏၊ ကုန်းရံကိုးဆယ်
 ကုန်းကိုးသွယ်ရှင်။
 ရှေ့ဝယ်မျက်နှာ၊ ဓမ္မာပူရ
 တောင်အရပ်ကမူ၊ ဓညပူရ
 နောက်မျက်နှာဝယ်၊ ငိဇယာပူရ
 ဥတ္တရဒိသာ၊ မြောက်ရပ်မှာကား
 ဥက္ကလာပ မြို့လေးဝဘည်
 ပြုဗ္ဗဝတီ၊ ရေသီတာရစ်
 အရှေ့မြစ်နှင့်၊ တလှစ်ဘောင်မှာ
 ပဏ္ဍာနဒီ၊ သညီတွင်ဘိ
 အသိဘဉ္ဇန၊ ပစ္ဆိမတည့်
 သုဝဏ္ဏနဒီ၊ မြောက်ရပ်မှီ၏။
 လေးလီမျက်နှာ၊ ခြံရံကာနှင့်

ကမ္ဘာဘဒ္ဒ၊ မဋ္ဌမဝယ်
 စရိပုဏ်မုနိ၊ ကကုသန်မြတ်စွာ
 ကောဏဂမန၊ ကဿပဟု
 တေဇဝင်းပြောင်၊ နောင်တော်သုံးပါး
 မြတ်ဘုရားတို့၊ တည်ထားသည့်ရှေး
 တောင်ဌေး၊ ရေစစ်၊ သင်္ကန်းဖြစ်ဟု
 တံတစ် မော်ကုန်း၊ အစဉ်ထွန်းရှင်
 ရည်ညွှန်း နိမိတ်၊ ရှေးအတိတ်ဖြင့်
 ဗျာဒိတ် ထပ်ဆင့်၊ ဆံတော်နှင့်သော်
 လေးမည်ပေါ်သား၊ ကုန်းတော်မြတ်ခေါင်
 တောင်ငါးဆယ်သာ၊ အချင်းမှာမူ
 ပြုဗ္ဗာ-မစ္ဆိမ၊ ရှေ့နောက်မှကား
 လေးရာ့ခြောက်ဆယ်၊ တောင်ဝယ်ကေ
 ငါးသစ်မျှတည့်၊ တီးမှနှစ်ဆယ်
 စွန်းဝယ်မြောက်တောင်၊ နှစ်မိုက်ဆောင်၏
 မြေတောင်နောက်ရှေ့၊ စေ့မြေ့သေသပ်
 ဘိနပ်မှာမူ၊ နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ်
 စွန်းဝယ်မြောက်တောင်၊ အဝန်းဆောင်မူ
 ကိုးရာဟူရှင်
 ထက်မူပတ်ခြံ၊ စေတီရံဝယ်
 ရှစ်ဆယ်လေးဆူ၊ အောက်မှဘရာ
 ခြောက်ဆယ်သာတည့်၊ သီဟာရူပ
 ခွေဝီသနှင့်၊ စရိတုက်ရေ
 ယင်းအနေတွင်၊ အောက်ခြေရံကာ

ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်း

ပြာသာဒ်မှာမှ၊ ဆပညာသ
 နောက်မှဆင့်ကာ၊ သမိုင်းမှာလည်း
 မပါ၊မရှိ၊ မြဲမှတ်သိလော့၊
 သီရိလျှံဝေ၊ ကျက်သရေနှင့်
 ညဉ့်ကြေအောက်ထက်၊ ဘဝဂ်တိုင်အောင်
 ပျံ့နှံ့ဆောင်သား၊ ဘုန်းခေါင်ဓမ္မရာဇ်
 ရှင်ချစ်မြတ်စွာ၊ စောသကျာ၏
 ရင်းချာပိုင်းခြား၊ မှတ်စိမ့်ထားသည်
 ဘုရားဆံ့ရှင်သမိုင်းတည်း။ ။

ကျနော်သည် ဘုရားခြေတော်ရင်းမှ ယင်ပြင်တော်ပေပြီသို့
 ရောက်ချိန်တွင် မောစပြုလာတော့သည်။

နေမင်း၏ ရောင်ခြည်များက ကျနော်အား နှုတ်ဆက်လိုက်
 ပါသည်။ ဖြတ်သန်း လျှောက်ခဲ့ရသော တန်ဆောင်းအတွင်းမှ
 အမှောင်ရိပ်များက ပျောက်ကွယ်သွား၏။

တသွင်သွင် တိုက်ခိုက်နေသော လေနှုအေးများကို အားပါး
 တရ ရှုရှုကြိုက်ရင်း ကျနော်သည် တန်ဆောင်းတခုအတွင်းသို့ ဝင်
 ရောက် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဤသို့ ထိုင်နေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစေ တစောင်း ကြည့်
 မိ၏။ ကျနော်တယောက်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မရှိချေ။

မိမိကိစ္စနှင့် မိမိဆိုတော့ အခြားအကြောင်း ကိစ္စကို မတေး
 မိချေ။ တခုတည်းသော အကြောင်းကို စဉ်းစားရမိသည်။ မိမိ

အတွေးနှင့်မိမိကိစ္စက ရှိသေးသည်။ ဤသည်ကား တရားထိုင်ရန် ပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျနော်သည် တရားထိုင်မည့် နေရာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပေမင့် တရားအားထုတ်ရန် မပြုသေးဘဲ ကျနော် မျက်လုံး အစုံက တောင်မြောက် လေးပါးဆီသို့ ဝှေ့ ရမ်းမိသည်။

ဒီဘော့ ကျနော်တဦးတည်းမှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကရှိနေသည်။

ပဏာမပြုလုပ်ရမည့် ပုဂံဝန်းကို စတင်ပြုလုပ်ပါသည်။ ဘုရား ရှိခိုးခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း ပြုလုပ်ပါသည်။

၎င်းနောက် စိတ်ပုတီးစိပ်ပါသည်။ စိပ်ပုတီးစိပ်၍ ပြီးသော အခါတွင် နောက်ထပ် အာနာပါန ထွက်သက် ဝင်သက် တရား ကို ဆက်လက်အားထုတ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် စိတ်ပုတီးနှင့် အာနာပါန ထွက်သက် ဝင် သက် အားထုတ်ရခြင်းမှာ စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်းသည် အပြင်အာရုံ များ ဖြစ်ကြသော....

- ၁။ မြင်စိတ်
- ၂။ ကြားစိတ်
- ၃။ နှံ့စိတ်
- ၄။ စားစိတ်
- ၅။ ယားနာစိတ်
- ၆။ တွေးဟောစိတ်

အပြင်အာရုံခြောက်ပါးကို စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် ပယ်ပျောက်

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

စေသည်။ စိတ်ပုတီး စိပ်သည့်အခါတွင် မိမိစိပ်သောဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရပါသည်။

အခြားသို့ စိတ်ဓာတ် မလွင့်ပါးစေရန် စိတ်ကို ဂုဏ်တော်ပေါ်တွင် အာရုံပြုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အပြင်အာရုံသည် ပယ်ပျောက်ပြီးနောက် အတွင်းစိတ်တွင် ဖြစ်မေ့ပေါ့ရွံ့သည်။

- ၁။ လောဘ
- ၂။ ဒေါသ
- ၃။ မောဟ

စသည့် အလွန်ဆိုးဝါးစေသည့် ရန်သူကြီးသုံးဦးသည် မိမိအတွင်းစိတ်တွင် မကိန်းအောင်းရန်အတွက် အာနာပါနုထွက်သက် ဝင်သက်ဖြင့်၎င်း၊ စိတ်စင်ကြယ်မှု ဖြစ်စေရန် ပုတ်တိုက်ပေးရပါသည်။

ကျနော်သည် စိတ်ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် အာနာပါနုကမ္မဋ္ဌာန်းဘုရားကို ဆက်လက်ပွားများနေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှတ်မထင် ကျနော် စိတ်က ထင်လာတော့သည်။

ယင်းအကြောင်း နံဘေးတွင် သံဃာဘဝါး ကြွရောက်ပြီး တရားအားထုတ်မည်ဟု အထင်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ကျနော်၏ အထင်ဓာတ်ပေါ်ပြီး နောက်အချိန်အနည်းငယ်တွင် ကျနော် နံဘေး၌ တဦးသော ပုဂ္ဂိုလ် လှုပ်ရှား နေသော အသံကိုကြားရပါတော့သည်။

ကျနော် မှိတ်လျက်ရှိသော မျက်စေ့ကိုဖွင့်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစေ့တစောင်း ကြည့်မိပါသည်။

ထိုအခါ ကျနော်ထင်သော အထင်ဓာတ် အတိုင်း သံဃာ တပါး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒီနေ့သည် နောက်ဆုံးနေ့၊ အမှန်ဆိုပါက ဂြိုဟ်(ဂ)ခွင်တွင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ခြင်း၊ ဣဟုဂြိုဟ်ခွင်တွင် တရားအားထုတ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိရန်မူကား ဖြတ်သန်းလားရသော ခရီး လမ်းတွင် ကျနော် အဖို့ နေပူရိန်၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျနော်၏တကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများကစွတ်စို့နေ ပါသည်။ ကျနော်သည် ရွှေတိဂုံဘုရား ယင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက် ရှိပြီးနောက် အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခိုနား လိုက်ပါသည်။

ကျနော် တွင် စွတ်စို့နေသော ချွေးများ တိတ်သွားသောအခါ လိုရာခရီးသို့လာခဲ့ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ပြန်သည်။ သို့သော်နေရောင်ကင်းသောနေရာကို လိုက်ရှာမြန်ပါ သည်။

အကြောင်းမှာ တရား အား ထုတ် သော အခါတွင် နေ ရောင်များ ကျရောက်သည့်နေရာ၌ ထိုင်မိပါက နေရောင်၏ အပူရိန်ကြောင့် တာရှည်စွာတရားအားထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤနေရာသည် ကျနော် အတွက် သင့်လျော်သောနေရာ၊ တရားအားထုတ်ရာတွင် ကြာရှည်စွာ တရားအားထုတ် နိုင်မည့် နေရာမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျနော်သည် ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ မေတ္တာ

ပို့ခြင်း ပြုလုပ်ပြီးနောက် စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို စီးဖြန်းပါတော့သည်။

ဂုံတော်ပုတီး နှစ်ပတ်လောက်စိပ်ပြီးတော့အခါ ကျနော်၏ နောက်ကျောဘက်မှနေ ကြောင် တ ကောင်သည် ကျနော်အား မာန်ဖီ၍နေပါတော့သည်။

ယင်း အသံသည် ကျနော့် အတွက် အ နောက် အရှက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဂုံတော်ပေါ်တွင် အာရုံမတည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကြောင်၏ မာန်ဖီသော အသံကို လေ ကျက်မိအော အခါတွင် တကြိမ်တခါ မြင်ဘူးခဲ့သောကြောင့်တကောင်နှင့်တကောင် ကိုက်ခဲ ရန်ပြုကြသော အချိန်တွင် တ ကောင်နှင့် တ ကောင် အရှုံးမပေး၊ အနိုင် မခံသော ခိတ်ဖြင့် မာန်ဖီ အော် မြည်နေသကဲ့သို့ ကျနော်၏ နောက် ကျော ဘက်မှ အော် မြည်နေသော ကြောင်၏ အသံက အဆက်မပြတ် အော်ဖြည့်နေပါသည်။

ကျနော် တရား အားမထုတ်ခင်က ဤနေရာ၏ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိပါသည်။

ဤအချိန်တွင် တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ တကောင်တလေမျှ မတွေ့ပေ။ အော်နေသောကြောင်မှာ တကောင်တည်းပင်။

တကောင်နှင့် တကောင်ကိုက်ခဲမည် ဆိုပါက နှစ်ကောင်၏ အသံ ပေါ်လာပေမည်။ ဆို ကြောင့် ကျနော်သည် ကြောင် အော်သံကို စိတ်ကသာ မကျေ နပ် သော်လည်း ရုပ် ခန္ဓာ ကမူ တည်ငြိမ်မြဲတည်ငြိမ်လျက်။

ယင်း ကြောင် အော်နေခြင်းမှာ တစုံတယောက်သော သူကို
တွေ့ခြင်းကြောင့် အော်နေဟန် တူပေသည်။

ကျနော်သည် တရားအားထုတ်ရာတွင် အထိုင်မပျက် ပကတိ
တည်ငြိမ်နေခြင်းကြောင့် မာန်ဖီ^၉နေသော ကြောင်၏ အသံမှာ
ကြာမြင့်သော အချိန်၌ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

လောက၌ အကောင်းဆုံးဟုသိလျက် လှုပ်နေရသော အလှုပ်
များကိုပင် နောက်ရှုက်ခြင်းက ပေါ်လာစမြဲ။

လေးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်အပေါင်းတို့၏ ကိန်းဝပ်တော်
မူသည့် တန်ဆောင်းထဲတွင် အဓိဋ္ဌာန်တရားများဝင်ရောက်အား
ထုတ်ရတော့မည်။

သို့သော် မသိသေးသော အကြောင်းက ရှိသေး၏။

၎င်းက မည်သည့် တန်ဆောင်းတွင် ကိန်း ဝပ် ဆံတော်မူ
သော ဘုရားရှင်၏ဘွဲ့နာမည်ကို မသိနားမလည်သော ကျနော်
အဖို့လေ့လာရပြန်သည်။

အရှေ့ဘက်တန်ဆောင်းတွင် ကဏ္ဍသန်ဘုရား၊

အနောက်ဘက်တန်ဆောင်းတွင် ကဿပဘုရား၊

ကောင်ဘက်တန်ဆောင်းတွင် ဣဂုံဘုရား၊

မြောက်ဘက်တွင် ဂေါတမဘုရား၊

လေးဆူကုန်သော ဘုရားရှင် အပေါင်းတို့ ကိန်းဝပ် ဆံပယ်
တော်မူသည့် တန်ဆောင်း များကို သိရှိနားလည်သော အခါ
ကျနော်သည် အဓိဋ္ဌာန် တရား အားထုတ်ရန် စတင်ပြုလုပ်ပါ
တော့သည်။

ကိုယ်တွေ့သမာဏကျင့်နည်း

လေးဆူသော ဘုရားရှင် အပေါင်းတို့၏ တန်ဆောင်းများ တွင် နေ့စဉ်ရက်စက် တရား အားထုတ် ပြီး နောက် ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ တန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် တရား အား ထုတ်ရမည့် အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုတန်ဆောင်းအတွင်း၌ တရားအားထုတ်ရန်ရောက်ရှိခဲ့လာ တန်းဆောင်း အတွင်းတွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေသူများ ရှိနေသော ကြောင့် ကျွန်တော် သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ စဉ်းစား နေပါ သည်။

အကြောင်းမှာ လူများသော နေရာတွင် တရား အားထုတ် ရန်အလို့ငှါ ကျနော် အတွက် အနှောက် အယှက် ဖြစ်နေလိမ့် မည် အထင်ကြောင့် အနှောက် အယှက် ကင်းသော နေရာကို ရှာဖွေရပါသည်။

တန်ဆောင်း၏ အတွင်းထဲသို့ ရုပ်ပွားတော်များကို ဖြုတ်သန်း သွားပြီးနောက် အတွင်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

တရားအားထုတ်ရန် ကောင်းသော ဂူတခုကို တွေ့ပါသည်။

ထိုနေရာသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူကင်းမဲ့ လျက် ရှိပါသည်။ ထိုဂူအတွင်း၌ ဘုရားတဆူရှိပါ သည်။

ဂူအတွင်းရှိ ဘုရားအား ပန်း၊ ဆီမီးများ လှူဒါန်းထားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျနော်သည် ၎င်းဂူ၌ တရားအားထုတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး နောက် စိပ်ပုတီးကို စိပ်ပါသည်။

စိပ်နေရင်းမှ နောက်ဆုံး အပတ်တွင် ကျနော်၏ တကိုယ်

လုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ပြီး စိပ်နေသော ပုတီးမှာ လည်းလေးလာပါသည်။

ကျနော်၏ စိပ်ပုတီးများသည် ကျနော်၏ လက်နှစ်ဘက်က ဘုရားသို့ဦးတိုက်ပြီး တဖန်လက်နှစ်ဘက်နှင့်စိပ်ပုတီးကိုပုတ်ခချ၍ အပေါ်မြောက်အောက်နှိပ်ဖြင့်စိပ်ပုတီးများပုတ်ကာ ကျနော်၏လက်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

၎င်းအပြုအမူများသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြုအမူများဖြစ်ပါသည်။)

မိမိကိုယ်ကိုဆန္ဒဖြစ်ပေါ်စေရန်ကြိုဘင်ကြံစည်မှုမရှိပါ။

သူ့သဘောသူ့ဆောင်၍ ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။

သင်းအကြောင်းအရာများကိုမိပြန်သည်။ သုံးသပ်သည်မှာစိတ်ပုတီးကိုသိဦးဘင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟုထင်မှတ်မိပါသည်။

အကြောင်းကြောင့်အကျိုးထင်မိသည်။

ကျနော် စိတ်ကို စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်အောင်ပြုလုပ်ပေးခြင်း တခါတရံစိတ်ပုတီး စိတ်နေရာတွင်စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရှိ။

ဟိုရောက်သည်ရောက်အပြင် အာရုံပေါ်တွင်တည်ရှိနေသောအခါ တွင်စိပ်နေသော ဂုဏ်တော်ကိုအသံထွက်အောင် စိပ်ပြီးစိတ်ပေါ်တွင်ဂုဏ်တော်တည်ငြိမ်မှုရှိမှ ပြန်လည်၍ ဝိပ်နေကြအတိုင်း စိတ်ပဲတော့သည်။

၎င်းနောက် ဝိတ်စင်ကြယ်မှုရရှိရန် တဖန်ထွက်သက်စင်သက်ကိုအချိန်ကြာရှည်ရှိပြီး အသက်ရှူခြင်းကို သက်သာမှုရှိသော အခါမှတ်တမ်းတရား၏ ဂုဏ်တော်တခုခုဖြင့် ရွတ်ဆိုပေးခြင်းသည် ဝိတ်၏စင်ကြယ်မှုရရှိခဲ့ပါသည်။

ပထဝီကသိုဏ်း ဝန်း ကို စူးစိုက် ကြည့် ပြီး ကျင့်ကြံခဲ့သော
ကြောင့် စိတ်စင်ကြယ်မှုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

~~အားလပ်သောအချိန်တိုင်းအနာဂတ်ဘဝကို စိတ်ထဲမှာ ထားပြီး~~

ကိုပျိုးပျားနေခြင်းကြောင့် စိတ်သည် စင်ကြယ်ခဲ့ပါသည်။
ယင်းအကြောင်းများကြောင့် အကျိုးတရားများ တွေ့ရှိခဲ့ပါ
သည်။

ဒီနေ့စိတ်က သတ်သတ်လွတ်(၄၅) ရက်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ငင်
ရန်ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

စိတ်၏ဖြူစင်သောအသိကြောင့်ပင် ၎င်းနေ့ကစ၍ အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ပီတော့သည် စားလေ့စားကျင့် မရှိသောကြောင့် ကျ နော်
အဖို့ ကသိကအောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ကျနော်
၏စိတ်က ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု လေ့ကျင့်နိုင်သည့်အတွက် ယင်း
သတ်သတ်လွတ် စားခြင်းကို အလွယ်တကူစားနိုင်ခဲ့လေသည်။

သတ်သတ်လွတ်စားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်
ပေမည်။

တရားအားထုတ်သောအခါတွင် အာရုံပေါ်၌တွေ့မြင်ရသော
အကြောင်းအရာများမှာ ယခင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှု
တရားအားထုတ်နေသောပုဂ္ဂိုလ် သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်
နေသောပုဂ္ဂိုလ် များကို မသဲမကွဲမြင်ရသော်လည်း ကိုယ် လုံး
သဏ္ဍန်ကိုတော့သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရသည်။

ကျနော်သည်နေ့စဉ် နေ့တိုင်းသတ်သတ်လွတ်စားခြင်း တရား
အားထုတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသောတနေ့တွင် မမြော်လင့်ဘဲ

အသံ ရှင်၏ အမိန့် ပေးလိုက်သော အသံကိုကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ဥပုသ်(၉)ရက်စောင့်ပါ-ညစဉ်(၉)ရက် ညဉ့် အနားချိကျော်တိုင်း စတင် တရားအားထုတ်ပါ”

အသံရှင်၏ အမိန့်ကြောင့် ဥပုသ်(၉)ရက်ကိုစတင်ဆောက်တည်တော့ပါသည်။

အသံရှင်၏လုပ်ခိုင်းချက်များကို မငြင်းဆန်ဘဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်တွေကုန်၍ လများပင်ကျော်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါသည်။

အကြောင်းမူ ပတ်ဝန်းကျင်း တခုလုံးကို အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

အချိန်ကား ညဉ့်ဦးဘက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

တခါတရံ အိပ်မောကျ နေသူများ၏ ဟောက်သံများ လူးလိမ့်သံများ ညဉ့်၏ အမှောင်ထုကို ကျော်ဖြတ်၍ ပေါ်လာတတ်၏။

ကျနော်မှအပ ကျန်အိမ်သူအိမ်သားများသည် အိပ်မောကျနေကြသည်။

ကျနော်သည် အသံရှင်၏ ပြောသည့်အတိုင်း ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် တရားကျင့်ရန် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျနော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သက် သတ် လွတ်စားခြင်း၊ ဥပုသ်စောင့်ခြင်းကြောင့် နှမ်းနယ်နေပါသည်။

ကျနော်သည် တရားအားထုတ်ရန် အတွက် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ဘုရားစင်ရှေ့ သို့ရောက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ တော့သည်။

ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း

၎င်းနောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ဖီးဖြန်း အား ထုတ် ပါသည်။

ညဉ့်အချိန်တွင် အိပ်နေခြင်းမှ ထလေ့ တစ မရှိသော ကျနော်အဖို့ တရားအားထုတ်နေရင်းပင် ငိုက်ပြည် နေပါသည်။

အိပ်ချင်သော ဇောကြောင့် ကျနော်သည် တရားကို ကြာရှည်စွာ အားမထုတ်နိုင်ဘဲ အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

x x + x

(၈)

အိပ်ရာမှ ထလေ့ ထစမရှိတော့ ကျနော်၏ မျက်လုံးများ
ကျိန်ဖန်ခြင်းမရှိ၊ ငိုက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

အသံရှင်၏ အမိန့်ဒီရ ကျင့်ကြံ အား ထုတ် ခဲ့ရသည်မှာ
ဤညသည် နောက်ဆုံးညပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျနော်သည် အချိန်ကြာခြင်းစွာ တရားအားထုတ် ရသော် လည်း ညောင်းညာ ကိုကံခဲခြင်းမရှိ၊ ဤညအဖို့ ပျင်းရိခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။

အာရုံနိမိတ်များတွင် ပေါ်နေသော အရောင် အဆင်းများ လည်း လေအဟုန်ငယ် ဟီးလေးခိုလိုက်နေသော တိမ်လိပ် တိမ် သား ကဲ့သို့ပင် အရောင် အဆင်း များသည် တလိမ့် လိမ့်နှင့် အရောင် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေပါသည်။

ကျနော်သည် ယင်း အာရုံ နိမိတ် များကို ကြည့်နေရသည် မှာ ပျော်သယောင်ယောင်။

ကျနော် ကြည့်နေသော အာရုံနိမိတ် အရောင် များသည် တရောင်ပြီး တရောင်ပြောင်လဲသွားသော်လည်း အစိမ်းရင့်ရောင် မှာ ပြောင်လဲသွားခြင်းမရှိချေ။

ထိုအရောင်သည် ပျောက်ကွယ်လွင့်ပါးခြင်းမရှိသော အစိမ်း ရင့်ရောင်သည် ကျနော်၏ မျက်လုံးအစုံက လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။

အစိမ်းရင့်ရောင်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ လွင့်ပါး သွားအောင် စူးစိုက် ကြည့်နေပါတော့သည်။

ကျနော်သည်ထိုအစိမ်းရောင် ကိုကြည့်နေရင်းကြည့်ရင်းတဖြေး ဖြေးနှင့် အစိမ်းရောင်ကိုနောက်ခံပြုပြီးပုဂ္ဂိုလ် တဦးပေါ်လာ ပါ သည်။

ထိုပေါ်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျနော် အား သေ သေ ချာချာစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ကျနော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြန် လည် ကြည့်နေပါတော့ သည်။

ကိုယ်တွေ့သမထကျင့်နည်း

၎င်း ပုဂ္ဂိုလ် ဝတ်ဆင် ထားသော အဝတ်မှာ အဖြူရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးရောင်မှာ အစိမ်းရောင်ပေါ်တွင် မတ်တတ် စင်း အဖြူနှင့် ပုဆိုး ဝတ်ထားပုံမှာ ကျစ်လစ် သိပ်သည်းစွာ ဝတ်ထားပါသည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီဘသည်ဘည်း ဝတ်ဆင် ထား သဖြင့် ရင်ပြင် တခုလုံးမှာ ပြည့်ဖြိုးမို့ မောက်လျက်ရှိပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်အသွင်မှာ ယခုခေတ် လူသားကဲ့သို့ ပိန်ပိန် ဉာဏ် အားအင်ချိနဲ့ သောသူ မဟုတ်ပေ။

အလွန် ခွန်အား ကောင်းပြီး အသား အရေများမှာ ဝဝ ဖြိုးဖြိုးရှိပါသည်။

မျက်နှာတော်မှာလည်း နှာခေါင်း ပေါ်ပေါ်၊ နဖူးကျယ် ကျယ်၊ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်၊ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖိးလိမ်းခြင်း မရှိသောကြောင့် ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်များ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိ ပါသည်။

တဦးနှင့် တဦး ကြည်ကြည် လင်လင်၊ ပြတ်ပြတ် သားသား နီးကပ်စွာကြည့်နေပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျနော်အား မျက်တောင် မခတ်ပဲ စိုက် ကြည့်မိ စိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ကျနော် အဘို့အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့လာတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျနော်အား ကြည့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ နှုတ်မှန် (မင်းဆရာ ငါပါကွ)ဟု ပြောဆို ပြီးနောက် ပျောက် ကွယ်သွားပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည် ကျနော် ဆရာ ဆရာကို မြင်ဘူးပေပြီ။

သို့သော် ဆရာကြီးသည် မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခွဲနာမည်ကိုတော့ မသိလိုက်ရသဖြင့် ကျနော် တယောက်အဖို့ ဘဝင်မကျဖြစ်ရပါတော့သည်။

ယင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားသူများကို အသိ ပေးပြီး မေးကြည့်ပါက ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ထူး အား သိရှိရင် တော် သေး၏။

မသိပဲ တောင်ပြော၊ မြောက်ပြော ဘောင်စင်ရေမရကြားရမှ ဖြင့် အခက်ကြုံရအုန်းမည်၊ ကျနော် ဆရာအား တွေ့ရှိခဲ့သော် လည်း အကြောင်းစုံလင်မှု မသိရှိရသောသူ ကျနော်မှာ ဝမ်း နည်းစွာ ရှိနေခဲ့တော့သည်။

ကျနော် တရားအားထုတ်ရာတွင် လာရောက် သွန်သင်ဆုံးမ ညွှန်ကြားပြသသော ဆရာထူး ဆရာမြတ် တဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလည်အပတ် သဘောမျိုးဖြင့် ဦးလေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိ သွားပါသည်။

ကျနော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများကို တခွန်း တလေမျှ မပြောပြချေ။

အလာပွ-သလာပွ ပြောဆိုနေရာမှ ကျနေသည် တရားကျင့် နေကြောင်းကို သူက သိသဖြင့် သူငယ်ခင်တုန်းက စုဆောင်း ထားသော ဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများ၏ အထုပ္ပတ္တိသမိုင်းစာအုပ်များ ကို ထုတ်ပေးပါသည်။

ထိုစာအုပ်များကိုယူပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။
အိမ်သို့ ရောက်မဆိုက် ကျနော်ယူခဲ့သော စာအုပ် များကို တအုပ်ပြီး တအုပ် ဖတ်ကြည့်ပါသည်။

နောက်ဆုံးစာအုပ်ဖတ်ရ အပြုစာအုပ်အဖုံးတွင် တွေ့လိုက်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်အားကြည့်၍ မဆုံးနိုင်အောင် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျနော်ဆရာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် (ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်း)ဖြစ်ပါသည်။

မမြော်လင့်ဘဲ ဥရုကံအတွင်း ဆရာ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ဖူးမြော်ရသဖြင့် ကျနော်အဘို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလျက် ရှိပါသည်။

ဆရာ-သခင် ကျေးဇူးရှင် ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်း၏ သမိုင်းကို ရရှိထားသော စာအုပ်မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ပုပ္ဖါးတောင်မြတ် တောင် ကလပ်တွင် ၁၀နှစ်ကျော်မျှ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူလာသောဘို့တော်မင်းခေါင်းခေါ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တကယ် အာဇာနည်ကြီးကို အချို့က ထွက်ရပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ အချို့က အနာဂါမ်၊ အရိယာကြီး၊ အချို့က လည်း အရူးကြီးဟု အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။

“အရပ်ရွာဘက်၊ မေ့နှောက်လည်၊ အတည်မကျ၊ ဗာဟိုလိုက်၊ မိုက်လေစွဟု၊ မောဟချိပ်ငင်း၊ အရူးများပင် ထင်ကြသေးတယ်၊ လိုအင်အရေး၊ သိန္ဓိုပေါက်၍၊ မမြောက်လေသေးတော့၊ ရိဆွေးဗလချာ၊ ဖျင်ပိုင်းကိုဝတ်၊ ရွတ်နာနာနှင့်၊ ကြမ္မာကံခေ၊ ကျောင်းမှာ ကပ်၍ နေရတယ်”

အစရှိသော ရသေ့ ဦးအောင်၏ စာသားကို ဖတ်ရှုရခြင်းအားဖြင့် ဆံ့ရှည် ကိုယ်တော်ကြီး ဦးကောဏ္ဍည အစ ရှိသော ထွက်ရပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များအား ထွက်ရပ်လမ်းသို့ မကြုံမြန်းကြမီ သာမန်မျက်စိဖြင့် ဂုဏ်ပကာသနကို ကြည့်ရှုသူ များက

အရူးကြီးများဘဲဟု ထင်မြင်ပြောဆို ကြသည်မှာ ဓမ္မာတာပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ဂုဏဝန္တေပဿန္တိဇနာ”ဟု လာရှိသော ပါဠိတော်အရ လူအပေါင်းတို့သည် ဂုဏ်ပကာသန ကိုသာ မက်မော ကြလေ သည်။ အကျင့်ကို ကြည်ညိုခြင်းထက် အဝတ်ကို ကြည်ညိုခြင်း၊ အဆင်းကိုကြည်ညိုခြင်း၊ အပြင်ပန်းကို ကြည်ညိုခြင်းက ပိုမိုများ ပြားကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကြီးတို့၏ သဘောမှာ မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ရီး အပြီးသို့ မဆိုက်ရောက်မီ တေမိမင်းသား၏ ထူးကို နှလုံးထား၍ မမှိတ်မသံကျင့်ကြံအား ထုတ်တော်မူကြကုန်၏။

တေမိမင်းသားသည် ၁၆ နှစ် ပတ် လုံး မိမိ၏ အလို့ဆန္ဒ မပြည့်ဝမှီ မလှုပ်မရွက်လျှောင်လျက်သာတုဏှိဘာဝေ ဆိပ်ဆိပ် သာနေလင်းငြားသော်လည်း သူနန္ဒာရထားမှူး တွင်းတူး၍နေ စဉ် “ငါ့တွင် ယခု အဝတ် တန်ဆာ ရှိသမျှကိုလည်း ရထားမှူး ချွတ်ယူသိမ်းထားသဖြင့် ယောက်ျားရုပ် ပြုရုံမျှသာ ရှိချေသည်။

ဘုန်းကြက်သရေဟူသည်မှာ တန်ဆာဆင်ခြင်းလည်း တဒဂ် ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်သရေဘုန်းတန်း၊ ပုဏ္ဏားလန်းခြင်းအကြောင်း ဝတ်ကောင်း တန်ဆာဝတ်ဆင်ရသော် ငါဦးကောင်းလေ၏ဟု အကြံဖြစ်တော် မူ၏”ဟူသော တေမိယ ဇာတ်တော်ထွက်စကား၌ ဘုရားလောင်း သည် ပြည် စည်းစိမ်ကိုကား မခင်၊ အဝတ်တန်ဆာကို အဘယ် ကြောင့် မြင်ပြန်သနည်းဟူမူ ဂုဏ်ကြက်သရေဟူ၍ ဆောင်လျှင်

ကိုယ်တွေ့ သမာဏကျင့်နည်း

အောင်မြင်လွယ်ခြင်းအကြောင်းရှိသဖြင့် အခွင့်ယူရာ ပြီးစေခြင်း
ငှာ ခါသို့လိုက်၍ အခိုက် အတန့် ခင်မင်တော်မူရလေသည်ဟု
သိအပ်ပါသည်။

ယခုလည်း ဘိုး ဘော် ဘုရားသည် သက္ကရာဇ် ၈၄၂ ခုနှစ်
နန်းတက်တော်မူ၍ ၂၁ နှစ် တိုင်တိုင် အင်းဝပြည်ကြီးကို စိုးစံ
တော်မူပြီးနောက် ထွက်ရလမ်းသို့ ကြွ မြန်း တော် မူလေရာ
၄ - ၇ နှစ်ပတ်လုံး အလုပ် တာဝန် အလုံးစုံ မြီးမြောက်စင်
တောတခွင်၊ တောင်တခို၊ ရှိအမြောင်မြောင်၊ တောင်အသပ်ထပ်၊
တောင်ကလပ်တင် တောင်စွယ်၊ တောင်လယ်၊ တောင်ခါးပန်း
တို့၌ လှည့်လည် ဝှဲလှမ်း၍ စံ နန်းခွဲလေသည်။

အင်းဝခေတ်ကို တည်ဆောက်တော်မူသော သတိုးမင်းဖျား
သည်သက္ကရာဇ် ၇၂၆ ခုနှစ်၌ စစ်ကိုင်းနှင့်ပင်.ယ နှစ်ပြည်ဆောင်
အလုံးအရင်းဆင်မြင်းများနှင့်တကွ တပ်ကြီးအရပ်တွင် တပ်ခိုင်
တပ်လုံတည်ပြီးလျှင် ရဲမက်တော်တို့ကို နေစေသည်။

ဘုရင်မင်းခတ်မှာရောဝနှင့် နဝရတ်ရွှေခေါင်နှင့် နေတော်
မူပြီးလျှင် ငကျည်း အင်း ကျောက် မော် အင်း အင်းတူးအင်း
ဥန္နအင်းများကိုဖို့ စေသည်။

ဤမြေစုံဝယ်မင်းဝ တောင်ညွန့်လည်း ဖြစ်သည်ဟု-သက္ကရာဇ်
၇၂၆- ခု တပေါင်းလဆန်း ၆ ရက်အင်္ဂါနေ့- ညဉ့် ဗဟိုလွန်- တူ
လင်တွင် ရတနာပူရ အဝမြို့နှင့်နန်းတော် ကိုဘည်စပြုသည်။

သတိုးမင်းဖျား မင်းကြီးစွာစော်ကဲ ဆင်ဖြူရှင်တရဖျား
မင်းခေါင်ကြီး အသိ မင်းလေးဆက်ဖြစ်ရာ မင်းခေါင်ကြီး မှာ
ပဌမမင်းခေါင် ဘုရင်မင်းမြတ် သတိုးမင်းခေါင် ဟူ၍ အမည်
အမျိုးမျိုးတွင်သော မင်းဆွေဖြစ်သည်။

၎င်းနောက် ဆင်ဖြူရှင် သီဟသူ၊မင်းလှငယ်၊ ကသေးကျေး
တောင်ညို-မိုးညှင်းမင်း၊ မင်းရဲကျော်စွာ၊ နရပတိ(ပြည့်စုံမင်း)၊
သီဟသူဒုတိယ မင်းခေါင်ဟူ၍ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

အင်းဝခေတ် နောက်ဆုံးနန်းစံ၊ ဟံသာဝတီ ပါမင်း၏
ဘဒ္ဒထွေတော်လည်း သတိုး မင်း ခေါင်း အမည်ဖြင့် စဉ့်ကိုင်
အရပ်ကို ဇေယျဝမုနတိုင်း သမုတ်၍ မင်းပြုဘူးသည်။

သို့ကြောင့် မင်းခေါင်းသုံးပါးဖြစ်သည်။

အင်းဝမင်းဆက်(ညောင်ရမ်းပါ) ၂၉ပါးဖြစ်ရာ သက္ကရာဇ်
၇၂၆ ခုနှစ်မှ ၈၄၂ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၁၁၅နှစ် ၁၂
ဆက်မြောက် ဘုရင်မင်းမြတ် သည်ကား ရာဇဝင်တွင် အလွန်
ထင်ရှား ကျော်စောတော်မူသော ဒုတိယ မင်းခေါင်း ဖြစ်၍
(ပြည့်စုံမင်း)သီဟသူ၏ သားတော်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ မင်းခေါင်သည် သက္ကရာဇ် ၈၀၈ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်
တော်မူ၍ ၈၄၂ ခုနှစ်တွင် (သီရိသုဓမ္မာရာဇာဓိပတိ) ဟူသော
ဘွဲ့တော်ဖြင့် ရာဇာဘိတ်သိတ်ခံယူတော်မူသည်။

နံတော် စနေသားတည်း။ သက္ကရာဇ် ၈၆၃ ခုနှစ် တက်ဆဲ၊
တန်ခူး လပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့၊ နန်းစည်း ခိမ် ၂၁နှစ်တော်
အင်း(စမ) အတတ်ဖြင့် ထွက် ရပ် လမ်း သို့ ကြွမြန်းတော်မူ
သည်။

ယခု သက်တော် ၅၀၂ခုနှစ် ရှိတော်မူသော ပုပ္ဖါး(အောင်
မင်းခေါင်)ဘိုးတော်ကြီးဖြစ်တော်မူသည်။

သက်တော် ၅၄နှစ်ပြည့်မြောက် ၅၅နှစ်သို့ အရောက်တွင်
ထွက်တော်မူသည်။

ကိုယ်တွေ့ မထင်ကျင့်နည်း

(၁၀၈)နောင်းခေါတ်ကို အသိရှိဘော်မူ သဖြင့် ထက်ဝက် ဖြစ်သော နက္ခတ်ကြော၊ နောင်းကျော၊ ကာမစိတ် ၅၄ခုကို ပယ် တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ယိုအခါ ငလျင် ခုနှစ်ရက်ဘိုင်ဘိုင်လှုပ်သည်။ ဘုရား ရုပ်ထူ တော်ထွက်ကြွတော်မူသည်ဟုကျော်စောသည်။

ဒုတိယမင်းခေါင် (ဘိုးတော်မင်းခေါင်)သည် ဟံသာဝတီ ပြည်ရှင် ဓမ္မစေတီ နန်းစံ ၉-နှစ်၌ မင်း ဖြစ်ဘော် မူလေရာ၊ ဓမ္မစေတီ မင်းနှင့် ၁၂-နှစ်လုံးလုံး ထီးပိုင်နန်းပိုင်ဖြစ်သည်။

၁၂-နှစ်ရှယ်မျှရှိသော သားတော် မဟာသီဟသူရကို မင်း မြှောက်၍ သားနှင့်အတူ ထီးဖြူနန်းခြား မသားဘဲ မင်းပိုင် ပြုတော်မူကြောင်း မုဋ္ဌောရွှေဘုရားကျောက်စာတွင်ဆိုသည်။

မဟာသီဟသူရကား ဘိုးတော်ဘုရား ထွက်ရပ်လမ်းသို့ မကြာ မြန်းမီ သက္ကရာဇ် ၈၆၂ခုနှစ်၌ နတ်ပြည် စတော်မူသည်။

သားတော်ကို နန်းပိုင်ပြုတော်မူသော်လည်း ထွက်ရပ်လမ်း သို့ ကြွမြန်းတော်မူရန် အဆင်သင့် စီမံတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယသားတော်ရွှေနန်းကြော့ရှင်သည် သက္ကရာဇ် ၈၆၃-ခု နှစ်၌ ထီးရပ်နန်းမွေကို ခံယူတော်မူရသည်။

ဘိုးတော်မင်းခေါင် နန်းစံ ၅-နှစ်၊ သက္ကရာဇ် ၈၄၇ခုနှစ်တွင် တောင်ငူဘုရင်ခံ မင်းကြီးညိုကို (မဟာဇေယျသီရိသူရ)ဟူသော ဘွဲ့တော်ဖြင့် ထီးဖြူဆောင်း မင်းပိုင် ပြုတော်မူစေသည်။ (ဤ သည်ကား ရာဇပရိယာယ် လိမ္မာတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။)

“လူမျိုးကြီးစိုးလျှင် ထိုလူမျိုး၏ အရောင်းအဝယ် ကြီးမား ၏၊ တိုင်းပြည် အေးချမ်းသာယာလျှင် စာပေပညာ တိုးပွား၏”

ဟု ဆိုသောစကားအရ ဘိုးတော် မင်းခေါင်၏ ရှေ့လက်ထက်
ဘော်၌ အကြီးအကျယ် စစ်ပွဲများမရှိဘဲ တိုင်းပြည် အေးချမ်း
သာယာလေရာ မြန်မာစာပေဘက်၌ အထူးသဖြင့် ကျော်ဇော
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။

ဘိုးတော်ဘုရားကြီး၏ကြီးမားသောဘုန်းကံကြောင့် ပညာရှိ
ကြီးများ ပေါ်လာရသည်။

ထိုအခါ ထင်ရှားသောစာဆိုတော်တို့မှာ အရှင်မဟာ သီလ
ဝံသ၊ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ သျှင်ဥက္ကမကျော်၊ သျှင်အက္ခမ
သာမိ၊ ကန်ဘော် မင်းကျောင်းဆရာတော်၊ ရှင်ထွေးနားသိန်၊
(နောက် တောင်ငူရောက်) ရှင်ထွေးညို၊ ရဝေ ရှင်ထွေးမိညို၊
မိဖြူတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဓါတ်သိမ်းခြင်း (၅) မျိုးဆိုသည်မှာ

- ၁။ ကပ်သိမ်းခြင်းကပါး
 - ၂။ ဓါတ်သိမ်းခြင်းကပါး
 - ၃။ နုတ်သိမ်းခြင်းကပါး
 - ၄။ ဝိဇ္ဇာသိမ်းခြင်းကပါး
 - ၅။ လူသိမ်းခြင်းကပါး
- ၁။ ကပ်သိမ်းခြင်း ဆိုသည်မှာ- မိစ္ဆာလွှမ်းမိုးသော
နှစ်သည် ၆၄ ခုနှစ် စေ့မြောက်သဖြင့် သဘာဝ
ကပ် ကြေ၍ မိစ္ဆာကပ် သိမ်းသွားခြင်းကို ဆိုလို
သည်။

၂။ ဓါတ်သိမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ- အောင်-မင်းခေါင် ဘိုးတော်ဘုရားသည် ပါရမီရှင်တို့အား အမိန့်ပေး၍ တည်စိုက်ထားသော အောင်မင်းခေါင် စေတီတော် မဟိဒ္ဓဝိဇ္ဇာတိုက်ကို နိုင်ငံတော်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဓါတ်ကို သိမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၃။ နတ်သိမ်းဆိုသည်မှာ- နိုင်ငံတော် ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္မသိဒ္ဓိ တန်ခိုးရှင် ဖြစ်တော်မူသော လောကပါလ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့၏ ကုညီစောင်မ စောင့်ရှောက်ကြ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို နတ်သိမ်းဟု ခေါ်သည်။

၄။ ဝိဇ္ဇာသိမ်း ဆိုသည်မှာ- အောင်-မင်းခေါင် ဘိုးတော်ဘုရားအမှူးရှိသော သာသနာပြုဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများက သိဒ္ဓိတန်ခိုးတော်ဖြင့် ငြိမ်းအေးရန်ကို တော်တိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ဝိဇ္ဇာသိမ်းဟု ခေါ်သည်။

၅။ လူသိမ်းဆိုသည်မှာ နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ပြည်တွင်းငြိမ်းမိကြီးအေးစေရန် လုံးရည် လက်ရုံးရည်တို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြခြင်းကို လူသိမ်းဟု ခေါ်သည်။

+ + + +

(၉)

ဆောင်းသည်၎င်း မိုးသည်၎င်း နွေသည်၎င်း အကြိမ် ကြိမ်
ပြောင်းလဲခဲ့ပြန်သည်။

ကျနော်အိမ်ရှိ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ပါသည်။
ရပ်လိုက်သည့် အကြောင်းမှာ ခေါင်းဖီးရန်အတွက်ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့သော်ခေါင်းဖိ.ပြုံးနောက်ကျနေရှေ့တွင်ရှိသောမှန်၏မျက်နှာပြင်ကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်မိပါသည်။

ကျနေ၏ ပထဝီကသိုဏ်း ကြည့်စဉ်ကကဲ့သို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မှန်ထဲမှပေါ်လာသော ကျနေရုပ်အသွင်ကိုစိုက်ကြည့်မိသည်။

မှန်ထဲမှပေါ်နေသော ကျနေရုပ် ရုပ်၏နဖူးဘည့်တည့်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင်ကျနေ၏ မျက်လုံးမှာ အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်သွားပြီး တဖြေးဖြေးနှင့်မျက်နှာဘပြင်လုံး ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍန်ပျက်သွားပြီး နဂိုရိပ်ကတိ ရုပ်အသွင်မှာ ပြောင်း သွား ခါ- အ သားများကွာကျသွားသကဲ့သို့ အရိုးများကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး နောက်တဖန် အဖြူရောင် အဆင်းများသည် ခေါင်းမှစပြီးတကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုးထားလိုက်ခါတကိုယ်လုံး ပျောက်နေပါတော့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်နေခြင်းကို ကျနေ သိလျှင်သိခြင်း ကျနေစိတ်ကိုသတိထားပြီး ချက်ချင်းမှန်ရှေ့မှခွါခဲ့ပါသည်။

ကျနေတရားအားထုတ်ပြီးပါက- အိမ်နောက်ဘေးတွင်ပြေးလွှားနေကြသော အိမ်ကြွက်ကလေးများဆီသို့သွားပြီး မေတ္တာပေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျနေသိထားသော အသိဖြင့် သူတို့ မေတ္တာပေးခဲ့ပေါင်းများလာသောအခါတွင် ကျနေ နောက်ဖေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ကြွက်ကလေးများသည် ကျနေအားမြင်ရသောအချိန်တွင် ထွက်ပြေးခြင်း ပုန်းရှောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တနေရာတွင် ရပ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာနေပါတော့သည်။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့ရသော ကျနော်မှာ ကျနော်ပေး
တားသောမေတ္တာများ သင်တို့ရရှိပါက “သင်တို့လက်ဖြင့် သင်တို့
ခေါင်းကိုကုတ်ပြုပါ ခေါင်းလည်းငြိမ်ပါ” “ထိုကဲ့သို့ ပြောဆို
သောအခါ ကြွက်ကလေးများသည် ကျနော် ပြောသည့်အတိုင်း
ပြုလုပ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်မေတ္တာ၏တန်ခိုးကြီးမားပုံကိုတွေ့ရပြန်သည်။

ညတညတွင် ကျနော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အလာပ၊ သလာပ
ပြောဆိုနေချိန် ကျနော်တို့ နံဘေးတွင် ကြွက် က လေး များ
မျိုးတူးပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားနေကြပါသည်။

ထိုအချိန် ကျနော်က “မင်းတို့ ငါပေးတဲ့မေတ္တာ ရတဲ့ကောင်
လေးတွေဆို ငါ့လက်ပေါ် ပြေးတက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်ရာ ကြွက်
ကလေးတကောင်သည် ကျနော် လက်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာ
တော့သည်။

ကျနော်၏ ဇနီးမှာ လန်ပွီး အော်လိုက် သဖြင့် လက်ပေါ်
ပြေးတက်လာသော ကြွက် က လေး တကောင်မှာ အဝေးသို့
ပြေးသွားပါတော့သည်။

ကျနော်သည်(သမထ)တရား ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရာမှ ရရှိခဲ့
သော ပညာ ဆိုင်ရာများကို ဟောပြောရာမှ တရုချင်း ဖော်ပြ
ပါမည်။

- ၁။ မနော ဓါတ်
- ၂။ အထင် ဓါတ်
- ၃။ အမြင် ဓါတ်
- ၄။ အကြား ဓါတ်
- ၅။ ကြိုး ဓါတ်

ကျနော်သည် ဟောပြောလိုသော စိတ်ဓါတ်များပေါ်လာ ပါတော့သည်။ စိတ်ဓါတ်၏ ပြင်းပြမှုကြောင့် ကျနော်နှင့် လုပ် ဖော် ကိုင် ဘက် ဖြစ် သူ ဦးကိုကိုကြီးအား ဟော ပါ တော့ သည်။

“ခင်ဗျား စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ဘို့ မိတ်ဆွေတဦးနဲ့ တိုင်ပင် ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ခုနယ်သွားနေတယ်။ သူဟာ လူမျိုးခြား မဟုတ်လား။”

ကျနော် ရုတ်တရက် ဟော လိုက် ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ခင်ဗျား ကျနော် ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

သူ့ အမေးကြောင့် ကျနော် အဖြေရ ခက် နေပါသည်။ ကျနော်သိထားသော အသိကို သူနားလည်ရင် တော်သေးရဲ့၊ အကယ်၍ ကျနော်တယောက်ရူးနေပြီပြောရင် အခက်။

ကျနော်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောဘဲ စိတ်ထဲက အလိုလို သိလာကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျနော်၏ သိမှုသည် စိတ်ဖြူစင်ခြင်းကြောင့် (မနော)စိတ် ဓါတ်က အလိုလို တဘက်သား၏ အကြောင်းကို သိ လာ ပါ တော့သည်။

၎င်းနောက် ကျနော်သည် သူ၏ လိပ်စာကို မေးကြည့်ပြီး ထပ်ပြီးဟောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား အိမ်မှာ တထပ်အိမ် ခူးရားစင်မှာ မယ် တော် သူရသတိကိုးကွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျား မကြာခဏမေ့တတ်လို့ ဗစ္စည်း ခဏ ခဏပျောက်တယ်”

ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်း

ကျနော် ဟောပြောမှုကို သူ့သဘောကျ၍ ထပ်ဟောခိုင်းပါသည်။ အပျံ့သင်ခါစမှီ ကျနော်က ထပ်ဟော ပါတော့သည်။

ကျနော်သည် သူ၏ လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ရသော အခါတွင် မျက်စေ့မှိတ်ပြီး အာရုံခံလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တအိမ်နှင့် ကိုးကွယ်သည့် ရုပ်ဝတ္ထုများကို ထင်သင်ရှားရှားတွေ့ရပါသည်။

တွေ့မြင်ရပုံမှာလည်း အာရုံနိမိတ် ပေါ်တွင် အိမ်ပုံများနှင့် ကိုးကွယ်သည့် အရာများကို ကားချပ်တခုတွင် ရေးထားသကဲ့သို့ တွေ့ရပါသည်။

ထိုအာရုံတွင် တွေ့ရသည့် အကြောင်းကို (အမြင်ဓါတ်)ဟု ခေါ်ပါသည်။

အမြင်ဓါတ် နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ တမျိုးမှာ အာရုံခံ၍ တွေ့ရသည်။ တခါတရံမေးလိုသူ၏ ခေါင်းကို တည့်မတ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မေးသူ၏ နောက်မှ ကိုးကွယ်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

ကျနော်သည် (မနောဓါတ်) ဦးစွာပေါ်လာပြီး နောက်အကြားဓါတ်၊ အမြင်ဓါတ်များ ရရှိခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအပတ် လက်မှာ အနာပေါက်မယ်၊ ခောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ သဘောတူထားတဲ့ ခြံစည်းရိုး ကိစ္စက နောက်နှစ် ပတ်လောက်ကြာခင် စကားများရမယ်”

ကျနော် ပြော ခိုက်သည်ကို သူကမယုံ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ပြောတာများပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆို တဦးနဲ့ တဦး သဘောတူထားတဲ့ကိစ္စ” ဟု မည်ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

နောက် နှစ်ပတ်အကြာတွင် သူသည် ကျနော် ဆီသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။ ခင်ဗျားဟောတာယုံပြီဗျို့ အနာပေါက်နေသော လက်ကိုထိုးပြပါသည်။

လူသတင်း လူချင်းဆောင် ဆိုသည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေများကို ဟောပြောတော့သည်။ ဤအချိန်တွင် လဘက်ရည်မရှား၊ ဆေးလိပ်မရှားဖြစ်နေပါသည်။

ယင်းသို့ ဟောပြောနေချိန်တွင် ငိတ်နှင့်ဟောသည့် အခါလည်း ရှိပါသည်။ အမြင်ဖြင့် ဟောသည့် အခါလည်း ရှိပါသည်။ တခါတရံမရှင်းလင်းသည့်အခါများရှိပါက ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည့်ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ပြောသောစကားများကို ကျနော် နားထဲတွင် ကြားလာပါသည်။ ပြောလိုက်သော စကားများမှာ မပီမသ ဖြစ်နေသောအခါတွင် ထပ်၍ (ကြိုးခါတ်)ဖြင့် ထပ် မေး ပါတော့သည်။

အခု ဟောရာတွင် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ချေ။

မဟောခင် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဦးစွာပင့်ပါသည်။ ယင်းသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ပင့်နေသောအချိန်တွင် ကျနော် အာရုံထဲတွင် ဆရာ သခင် သည် ကျနော် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရပ်နည်ကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။

ကျနော်သည် ယောက်ဖကန်ကျန်းမြတ်တွင် သဘင်းသုံးနေသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဦးသဒ္ဓမ္မသိဒ္ဓိ ဆရာတော်ဘုရားဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားအား ကျနော်ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေခြင်း မှန်ကန်မှုရှိသလားဟု လျှောက်ထားသည့်အခါတွင် ဆရာတော်က မှန်ကန်မှုရှိကြောင်းပြောပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း

၎င်းနောက် ကျွန်တော် ဟောပြောခြင်းကို အချိန်မကြာသေး
သောကြောင့် ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားပြီး အိမ်တွင် ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ပြီးနောက် ၅လ ကြာတော့ ဟောပြောရန်နှင့် ဆရာတော်
ကိုယ်တိုင် ဓါတ်ဖွင့်ပြီး ဟောရန် သတိပေး ပါတော့သည်။

ကျနော်သည် ဆရာတော်၏ သြဝါဒကို နာခံပြီး မကြာခဏ
ဆရာတော်ဘုရားထံ ရောက်လေ့ရှိပါသည်။

ဒီနေ့ ဆရာတော် ဘုရားထံ မသွားခင် အိမ်၌ ဆရာတော်
ဘုရားအား အာရုံခံကြည့်ပါသည်။

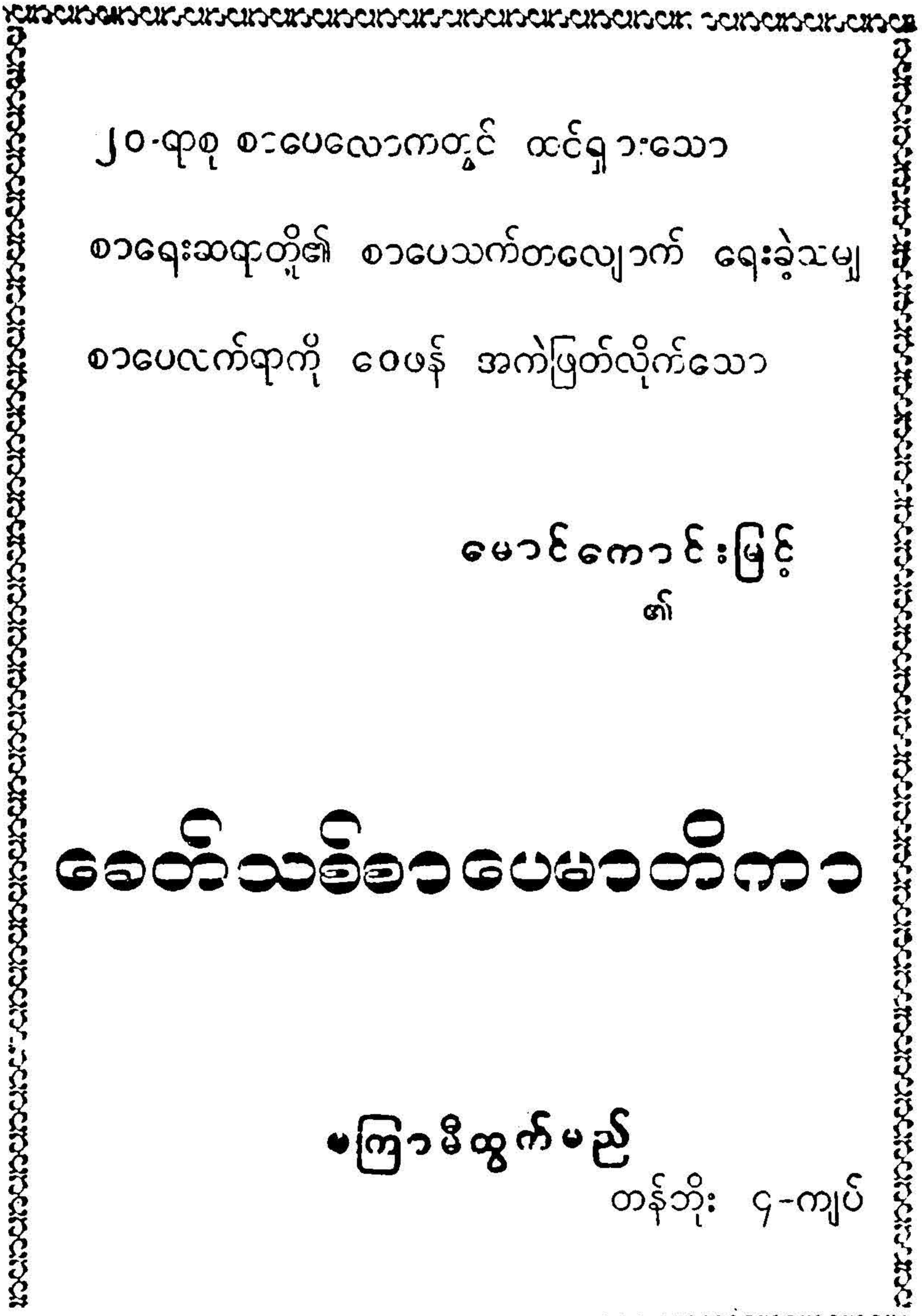
ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျောင်းပရိသတ် အတွင်း၌ စကြံ့နံ့
လျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအချင်း အရာကို ဆရာ
တော်အား ပြန်လည်လျှောက်ထားသောအခါ တွင် ပြုံးနေပါ၏။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျနော် အား ဓါတ်ဖွင့်ပေးပါတော့
သည်။

အဓိဋ္ဌာန်(၃) ရက် ဝင်ခိုင်းပါသည်။ သတ် သတ် လွတ် (၃) ရက်၊
မီးလွတ် (၃) ရက်၊ ရေ ၃ ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ရပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ပြီးဆုံးပြီးနောက် ကျနော်ကို သမထ ဟောပြော
ရန် ခွင့်ပြုပါသည်။

ကျနော်နာမည်မှာ အုန်းညွန့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်က
သမထ အောင်မြတ်ဟု ကျေညာ၍ ဟောရန်လည်း ကိုက်ညီစွာ
သောကြောင့် ယနေ့ ကျနော် သမထ ဦးအောင် မြတ်ဖြင့်
ဟောပြောနေပါတော့သည်။

၂၀-ရာစု စာပေလောကတွင် ထင်ရှားသော
 စာရေးဆရာတို့၏ စာပေသက်တလျောက် ရေးခဲ့သမျှ
 စာပေလက်ရာကို ဝေဖန် အကဲဖြတ်လိုက်သော

မောင်ကောင်းမြင့်
 ၏

စေတီသစ်စာပေမော်ကွန်း

• ကြာဒီထွက် • ည်
 တန်ဆိုး ၄-ကျပ်

“သမထ-ဦးဆောင်မြန်” အထူး ရေးသား
တင်ဆက်မည့် ဒုတိယ စာအုပ်-

“သမထ၏အကျိုးအကြောင်းများ”

အောက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းရပ်များမှာ

စိတ် ကူး ယဉ် သက် ဆက် ဖြင့်

ရေးသား ခြင်း မျိုး မဟုတ် ပေ။

သမထဘာဝနာ ကျင့်ကြံနေချိန်တွင် ဘွဲ့ကြုံ ခဲ့ရသော
လက်တွေ့နှင့် သဘောတရား ပေါင်းစပ်သော ဖြစ် ရပ် များ
ပေါ်တွင် အခြေခံပြီး ရေးသားချက်များဖြစ်ပေ၏။

- + လူ သား နှင့် ပ ယော ဂ
- + ဘုရင်ကြီးနှင့် သမထ တန်ခိုး
- + ဆရာတော် ဘုရားနှင့် ကျွန်တော်
- + မဟာဓနွာရီ ဝိဇ္ဇာနှင့် မူလဂနွာရီ

- + ကိုယ်တွေ့ တေဇော ကသိုဏ်းကျင့်နည်း
- + သြဒါတ အလင်းရောင် ကသိုဏ်းကျင့်နည်း
- + ဓါတ်စကားပြောခြင်းအကြောင်း
- + ဓါတ်စီးခြင်းအကြောင်း
- + ပယောဂဆရာနှင့် ကျွန်တော်
- + သင်းချိုင်းထဲ၌ တရားကျင့်စဉ်က
- + သမထဖြစ် ဟောပြောစဉ်က
- + ကသိုဏ်းအကျင့်မှားခြင်းကြောင့် စိတ်ဓါတ်
ချောက်ခြားခြင်းနှင့် မျက်စိပျက်ခဲ့ခြင်းအကြောင်း
- + ပဲ့ထိုးခြင်းအကြောင်း
- + သေသောသူကို သမထအာရုံနှင့်ကြည့်ခြင်း
- + ည တည၏ အတွေ့အကြုံ။

(မကြာမှီ ထွက်လာမည်)

ကိုယ် အမျိုးကို မချစ် တတ် သူများ-
တိုင်း ပြည် သစ္စာ ဖောက် များ-
ပြည် တွင်း ပြည် ပ အန္တရာယ် များ=
သယ် ဆောင် လာ သူ များ-

အ ဖြတ် နှိမ် နင်း မည်။

မ နို သာ

၏

သေရဲသူ ဗိုလ်လုပ်စတမ်း

(မ ကြာ မီ တွက် လာ မည်)

တအုပ် ၃-ကျပ်။

- + ဘယ် လို ကောင်း ဘယ် ၊
- + ဘယ် လောက် ကောင်း တယ်၊
- + ပြေ ပေါ် မှာ-
- + ရွှေ ကြော် ငြာ ထုတ် ရန်
- + မ လို တဲ့ “စာအုပ်”

မောင် မောင် မြတ်
(ဘာသာ ပြန်)

အတ္ထုပ္ပတ္တိ တလွှာ:

လျှို့ဝှက်သံဖို မှုခင်းများ

- ★ တ ကယ် ဖြစ် ယျက် ခဲ့ သည့်
အံ့ စ မန်း စာတ် စမ်း များ၊
- ★ စိတ် စုံ များ နှိုင်း-

- ★ တကျွန်း (၁၀၇) ကပ္ပလီကျွန်း။
- ★ ဤတကျွန်းသည် လူဆိုး လူမိုက်
လူ့သရဲကြီးများ ပို့ရာနေရာလော-၊
အင်္ဂလိပ်နယ် ချဲ့အစိုးရက
မြန်မာတို့အား ဤကျွန်းပေါ်ပို့ပြီး
မတရားညှဉ်းပမ်းခဲ့ပုံများ၊
- ★ စရာခံ၏ ဘက်တော်သားများကို
ဤကျွန်းပေါ်သို့
မည်သို့ပို့သနည်း။

မ နှ သံ

တကျွန်းပြန်ကြီးများ

(ဇူလိုင်လဆန်းထွက်မည်)
တအုပ် ၄-ကျပ်။

သမထဦးအောင်မြတ်

“ကိုယ်တွေ့ သမထ ကျင့်နည်း”

ဤစာအုပ်တွင်

- * ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာကြီးဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင် ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင် ရှိသေးသလား။
- * ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်၏ ထေရုပ္ပတ္တိ။
- * သမထဆိုတာ ဘာလဲ။
- * သမထ၏ အကြားအမြင် ကျင့်နည်း။
- * ကိုယ်တွေ့ သမထကျင့်နည်းများ အသေးစိတ်။
- * သမထကျင့်နည်းလမ်းများ။
- * နှစ်ဥှံ သမထကျင့်စဉ်မှ အတွေ့အကြုံများ။
- * ကသိုဏ်း ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်နည်း။
- * သမထကျင့်ရင် ရူးသလား။
- * ထွက်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်များကိုတွေ့ရန် မည်သို့ကျင့်သနည်း။
- * သမထသည် ရတနာသုံးပါးကို အခြေခံပါသည်- စသည်....စသည်များ။